

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 395 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Άμεση ανάγκη οι εργαζόμενοι ν' απαντήσουν με αγώνες

«Ψήφος εμπιστοσύνης»

για να συνεχίσουν την καταστροφή

Εργαζόμενοι
Αναστολή της
λειτουργίας των
καταστημάτων τις
Κυριακές

σελ. 4

Ευρώπη
Δημοψηφίσματα
Σκωτίας-
Καταλονίας

σελ. 8 - 9

Ιράκ
Στο έλεος των
τζιχαντιστών και
των ιμπεριαλιστών

σελ. 11

Ιστορία
Η επέτειος
της Κινέζικης
Επανάστασης

σελ. 14

80 χρόνια της Ο.Κ.Δ.Ε. - Πρόγραμμα εκδηλώσεων

80 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την θεμελίωση το 1934 του ρεύματος του επαναστατικού μαρξισμού / τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς στην Ελλάδα, με δύο σημαντικά ορόσημα:

- Την ίδρυση της Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας), με την οποία οι τροτσκιστές συγκροτούνται σε ανεξάρτητο ρεύμα (αργότερα τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς) στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας.

- Την έκδοση του περίφημου βιβλίου του Παντελή Πουλιόπουλου «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;», με το οποίο δόθηκε συντριπτική απάντηση στις αντιμαρξιστικές αυθαιρεσίες και σταλινικές απατεωνιές της 6^{ης} Ολομέλειας του ΚΚΕ, όπου εγκαταλείφθηκε ο στόχος της σο-

σιαλιστικής επανάστασης.

Από τότε, οι έλληνες τροτσκιστές θα έχουν σταθερή παρουσία και επέμβαση, σε όλες τις περιόδους και τις μεγάλες στιγμές του ελληνικού κινήματος (δικτατορία Μεταξά, Κατοχή-Αντίσταση-Εμφύλιος, μετεμφυλιακά/Ιουλιανά, αντιδικτατορική πάλη και εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973).

Ταυτόχρονα συμπληρώνονται 40 χρόνια πάλης της Ο.Κ.Δ.Ε. στη Μεταπολίτευση, όπου η οργάνωσή μας -πολλές φορές σε αντίξοες συνθήκες- συνέβαλλε καθοριστικά στην ανάδειξη και κατανόηση κρίσιμων θεμάτων για το εργατικό κίνημα, αποτύπωσε το στίγμα της συμμετέχοντας στους αγώνες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Στα πλαίσια αυτής της επετείου, η Ο.Κ.Δ.Ε. διεξάγει πολιτική καμπάνια με σειρά εκδηλώσεων.

► **Αθήνα:** Πέμπτη 30/10, 6:30 μμ, Πολυτεχνείο Πατησίων (κτ. Γκίνη)

► **Θεσσαλονίκη:** Τετάρτη 22/10, 7:00 μμ, Εργατικό Κέντρο (Αριστοτέλους 32)

► **Θήβα:** Πέμπτη 16/10, 6:30 μμ, Εργατικό Κέντρο (Οιδίποδος 11)

► **Τρίκαλα:** Τρίτη 21/10, 7:00 μμ, στέκι Rossonero (Αμαλίας 18)

► **Λάρισα:** Πέμπτη 23/10, 7:00 μμ, στέκι Pararod@s (Φαρμακίδου 4)

► **Αλεξανδρούπολη:** Πέμπτη 23/10 (ο χώρος θ' αναρτηθεί σύντομα στο www.okde.gr)

► **Γιάννενα:** Σάββατο 25/10, 6:00 μμ, Εργατικό Κέντρο (Γιοζέφ Ελίγια 7)

Το πλήρες ενημερωμένο πρόγραμμα των εκδηλώσεων, καθώς και τα υλικά της καμπάνιας (αφίσα, 4σέλιδο) υπάρχουν στο www.okde.gr

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αναρχισμός:

Θεωρία και Πρακτική

Συγγραφείς: Γιάννης Χαλάς, Παουλίν Μπουμπουλίμα

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2013

Σελίδες: 54

Τιμή: 2 ευρώ

Οι αναρχικοί –που αναφέρονται σε μια άλλη αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία ή ακόμη και στον «κομμουνισμό»– δεν εξηγούν τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να γίνει μια τέτοια μετάβαση και ταυτόχρονα συγχέουν την μετάβαση σε μια κοινωνία ισότητας με την ανατροπή του κράτους γενικά, παραβλέποντας τους υλικούς όρους με τους οποίους θα γίνει αυτή η πραγματοποίηση και το ανώτερο επίπεδο συνείδησης που πρέπει να έχουν γι' αυτό η εργατική τάξη και οι καταπιεζόμενες μάζες.

Παραβλέποντας την ταξική φύση της εκάστοτε κρατικής μορφής, θέτουν σαν τελικό τον πρώτο στόχο (καταστροφή του αστικού κράτους), ουσιαστικά την ίδια την γραμμή εκκίνησης για μια άλλη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση – και αυτό είναι ένα τεράστιο άλμα πάνω από την πραγματικότητα, τις συνειδήσεις, την ίδια την επανάσταση για την οποία πολλές φορές κάνουν θυσίες και θυσιάζονται.

Από τον Επίλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η νέα μηχανορραφία των Σαμαρά-Βενιζέλου να ζητήσουν ψήφο εμπιστοσύνης για την άθλια, καταστροφική συγκυβέρνησή τους έχει ουσιαστικά έναν μόνο στόχο: να «εγκλωβίσει» τους βουλευτές ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, να στρέψει την προσοχή μακριά απ' τους πλειστηριασμούς, τα «κόκκινα δάνεια», τον ΕΝΦΙΑ, τις μειώσεις μισθών και συντάξεων κ.λπ. – και ακόμα να περάσουν απ' τη Βουλή νέα αντιδραστικά μέτρα, που έχουν έτοιμα, και τον Προϋπολογισμό 2015. Άλλωστε, ιστορικά, όλες οι κυβερνήσεις που έχουν ζητήσει ψήφο εμπιστοσύνης, το κάνουν γιατί θέλουν να πάρουν αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Αυτονόητα, καμιά κυβέρνηση που θέλει να πάρει φιλεργατικά και φιλολαϊκά μέτρα δεν ζητάει ψήφο εμπιστοσύνης από τους βουλευτές που την στηρίζουν. Επίσης, είναι βέβαιο ότι μέχρι την πτώση της συγκυβέρνησης, με όποιον τρόπο και όποτε γίνει αυτή, τέτοιες μηχανορραφίες, πολιτικά πραξικοπήματα ή και άλλα (π.χ. σίριαλ τύπου Αμφίπολης, συλλήψεις «τρομοκρατών» κ.λπ.) θα έχουμε πάμπολλα. Ωστόσο, αυτή η μηχανορραφία της «ψήφου εμπιστοσύνης» πραγματικά εκπλήσσει ακόμη και τους πιο ευφάνταστους ή του μακιαβέλιδες της πολιτικής. Δείχνει όμως και την αδυναμία και ανασφάλεια των Σαμαρά-Βενιζέλου, ενόψει των πολλών και κρίσιμων ψηφοφοριών που επίκεινται.

Ο «εξευτελισμός» των εσωκομματικών «αντιπάλων»

Σχεδόν αποκλειστικά, η ψήφος εμπιστοσύνης αφορά τους κυβερνητικούς βουλευτές. Είναι ένας ωμός εκβιασμός τους, να δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης, γιατί διαφορετικά θα πέσει η κυβέρνηση, ιδιαίτερα όσον αφορά τους βουλευτές των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ που γνωρίζουν ότι στη μεγάλη τους πλειοψηφία δεν θα επανεκλεγούν. Περισσότερο, πάντως, η ψήφος εμπιστοσύνης «στρι-

Με την ψήφο εμπιστοσύνης δεν θα αποφύγουν την κατάρρευση

μώχνει» και «εξευτελίζει» τους εσωκομματικούς αντιπάλους, γιατί κατά κανόνα παρέχουν ψήφο. Επομένως, η ψήφος που ζητούν οι Σαμαράς-Βενιζέλος θα «στριμώξει» για ακόμη μια φορά τους «αντιπάλους» τους Παπανδρέου, Σκανδαλίδη, Σαχινίδη, Βλάχο κ.λπ., που συνήθως «διαφωνούν» στα τηλεοπτικά παράθυρα, αλλά πάντοτε ψηφίζουν τα αντεργατικά μέτρα, στηρίζουν τη συγκυβέρνηση. Ειδικά αυτή την περίοδο, που η αμφισβήτηση των δυο αρχηγών έχει ενταθεί και τα σημάδια **αποσύνθεσης** της συγκυβέρνησης είναι ορατά, η ψήφος εμπιστοσύνης επιχειρεί να περιόρισει αυτά τα φαινόμενα, να διασυρθούν οι αντίπαλοι στο εσωτερικό ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Ακόμη, για τον μηχανορραφία Βενιζέλο, ενόψει του συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ, είναι μια βοήθεια –ίσως και μια «νίκη»–, μια που όλοι οι εσωκομματικοί του αντίπαλοι θα γελοιοποιηθούν αν δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης!

Δεν αποφεύγουν την κατάρρευση

Λέγεται ότι η ψήφος εμπιστοσύνης **συσπειρώνει** ή ακόμη και **επιβραδύνει** την κατάρρευση μιας κυβέρνησης. Γενικά, αυτό ισχύει, αλλά μόνο όσον αφορά το κοινοβουλευτικό και εσωκομματικό επίπεδο. Στις παρούσες συνθήκες της οξυτάτης πολιτικής κρίσης, του διαρκούς αδυνατίσματος της συνοχής των αστικών κομμάτων, της διαρκούς διαίρεσης του αστικού προσωπικού κ.λπ., η «συσπείρωση δεν είναι τόσο δεδομένη και σε κάθε περίπτωση, αν υπάρξει, θα είναι εντελώς προσωρινή. Η περίπτωση του Γ. Παπανδρέου είναι πρόσφατη και διδακτική: ζήτησε και έλαβε ψήφο εμπιστοσύνης από τη Βουλή στις 4/11/2011, αλλά σε λίγα 24ωρα **κατα-**

τομήθηκε από πρωθυπουργός!

Τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά στην κοινωνία, στις εργατικές και λαϊκές μάζες. Η παροχή ψήφου εμπιστοσύνης σε μια τόσο άθλια, καταστροφική, εξαιρετικά μειοψηφική και χωρίς την παραμικρή νομιμότητα κυβέρνηση, που εφαρμόζει και ετοιμάζεται να νομοθετήσει νέα βάρβαρα **μέτρα**, όχι μόνο δεν διευρύνει τη λαϊκή της απήχηση, ακόμη και αυτών που την ψήφισαν στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές, αλλά την απογυμνώνει ακόμη περισσότερο. Γιατί εξευτελίζεται το αστικό κοινοβούλιο, **εδραιώνεται** στις εργατικές και λαϊκές μάζες η πεποίθηση ότι τα κόμματα και οι βουλευτές της συγκυβέρνησης συγκροτούν μια προνομιούχο κάστα, η οποία **προτάσσει** τα συμφέροντά της, **περιφρονεί** τα όσα δεινά αυτές υφίστανται εξαιτίας των νόμων που ψηφίζονται – και που επιπλέον ψεύδεται αδίστακτα και διαρκώς, προσπαθώντας να **εξαπατήσει** το σύνολο του ελληνικού λαού, λέγοντας από καιρό σε καιρό μεγάλα λόγια και κάνοντας τα εντελώς **αντίθετα** όταν έρθει η ώρα της ψηφοφορίας! Ο ευτελισμός και οι «κωλοτούμπες» των διαφόρων κατά καιρούς «ανταρτών» δεν είναι μόνο ότι προκαλούν γέλια και ειρωνείες, αλλά **καταστρέφουν** και τα τελευταία ίχνη της αξιοπιστίας των αστών πολιτικών, των αστικών κομμάτων και του Κοινοβουλίου!

Οι Σαμαράς-Βενιζέλος ξέρουν ακόμη ότι όσο και αν προσπαθούν να συσκοτίσουν τα πράγματα, να κλείσουν την στρόφιγγα της πληροφόρησης, υπάρχουν οι εμπειρίες των 4 χρόνων και στο τέλος τέλος υπάρχει και η κοινή λογική. Όλοι γνωρίζουν ότι τα περι-

«σκληρής διαπραγμάτευσης με την τρόικα» ή αυτά που λέγονται ότι «έχει αρχίσει η έξοδος από την κρίση», είναι μόνο για να κερδίσουν λίγο χρόνο. Οι δηλώσεις Ντράγκι τους ξεσκεπάζουν ξανά, τα παραπλανητικά ταξίδια σε Παρίσι και Μέρκελ από τον επαίτη Σαμαρά δεν απέδωσαν τίποτα. Όλοι γνωρίζουν ότι ετοιμάζονται νέα βάρβαρα μέτρα, στον τύπο του «ΕΝΦΙΑ» και όλα όσα ζούμε τα μνημονιακά χρόνια: στα εργασιακά, στο ασφαλιστικό, στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, στα συνδικαλιστικά, στις μειώσεις μισθών και συντάξεων κ.λπ. Μέτρα επώδυνα και καταστροφικά, που θα οδηγήσουν **ακόμη περισσότερους** από τα 6,3 εκ. Έλληνες, (που είναι ήδη) κάτω από το όριο της φτώχειας ή κοντά σ' αυτό – αλλά θα **θεσπίζουν** την «εθελοντική φορολογία» στους «πάμπωταχους» εφοπλιστές!

Να συντρίψουμε τη συγκυβέρνηση

Οι Σαμαράς-Βενιζέλος γνωρίζουν πολύ καλά κάτι ακόμα. Ξέρουν, από τις υπηρεσίες, τους υπηρέτες τους και τους ιμπεριαλιστές, ότι είναι τέτοια η κουφόβραση της οργής του λαού, που δεν έχουν άλλη επιλογή από το να εξαντλήσουν κάθε μέθοδο αποπροσανατολισμού, κάθε μηχανορραφία, κάθε κοινοβουλευτικό κόλπο και πραξικόπημα, κάθε εκβιαστικό, κάθε προπαγανδιστικό και τρομολαγνικό μέσο, μήπως και κερδίσουν λίγο χρόνο στην εξουσία. Ωστόσο, ότι και να κάνουν, ο πολιτικός τους χρόνος έχει τελειώσει. Η ψήφος εμπιστοσύνης που πιθανότατα θα λάβουν στη Βουλή την επόμενη βδομάδα οι Σαμαράς-Βενιζέλος, θα είναι **εικονική**, χωρίς την παραμικρή αξία και θα αφορά μόνο εκείνους, όχι τον ελληνικό λαό. Οι εργαζόμενοι πρέπει να συντρίψουν με τους αγώνες τους την χουντική συγκυβέρνηση, που όσο παραμένει στην εξουσία, είναι θανάσιμος κίνδυνος για τα συμφέροντά τους.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με την γλώσσα των αριθμών

Στις 30/9 δημοσιεύτηκε η 16η ετήσια Έκθεση της Γενεύης (Geneva Report), που συντάσσεται από ομάδα οικονομολόγων κατόπιν παραγγελίας του Διεθνούς Κέντρου Νομισματικών και Τραπεζικών Μελετών. Στην έκθεση παρουσιάζεται η εξέλιξη του **χρέους** παγκόσμια. Το συνολικό παγκόσμιο χρέος (ιδιωτικό και δημόσιο) έχει αυξηθεί από 160% του παγκόσμιου ΑΕΠ το 2001 σε σχεδόν 200% το 2009 και σε 215% το 2013. Το χρέος των ανεπτυγμένων χωρών, δημόσιο και ιδιωτικό (εξαιρουμένου του χρέους των χρηματοπιστωτικών επιχειρήσεων) αυξάνεται συνεχώς. Το 2001 ήταν 207% του ΑΕΠ, το 2009 258%, ενώ το 2013 πλησίασε το 280%. Το αντίστοιχο χρέος στις αναπτυσσόμενες χώρες το 2001 ήταν 118%, το 2008 μειώθηκε στο 113%, αλλά από το 2009 αυξάνεται κατακόρυφα και φτάνει σήμερα στο 150%. Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, το συνολικό χρέος της Ευρωζώνης, μετά την έκρηξη της κρίσης το 2008, από 365% του συνολικού ΑΕΠ της φτάνει το 2009 στο 390% και το 2012 στο 398%!

Για το 2013, τα χρέη των ανεπτυγμένων χωρών (εξαιρουμένου πάντα του χρηματοπιστωτικού τομέα) είναι σχεδόν διπλάσια από αυτά των αναπτυσσόμενων (272% οι ανεπτυγμένες έναντι 151%). Αναλυτικά, για το 2013, έχουμε: ΗΠΑ 264% του ΑΕΠ (105% δημόσιο χρέος και 160% ιδιωτικό), Ιαπωνία 411% (243% και 168%), Βρετανία 276% (90% και 186%). Από τις BRICS, η Βραζιλία μόλις 121% (66% και 55%), Κίνα 217% (49% και 168%), Ρωσία 43% (13% και 29%), Ν. Αφρική 127% (45% και 82%), Ινδία 120% (67% και 54%). Επίσης, Αργεντινή 129% (47% και 82%) και Τουρκία 105% (36% και 69%).

Κατά 31% συρρικνώθηκε ο προϋπολογισμός των **νοικοκυριών** την περίοδο 2009-2013, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της ΕΛ.ΣΤΑΤ. — στην πραγματικότητα είναι μεγαλύτερη η μείωση. Τα νοικοκυριά περιέκοψαν περαιτέρω κατά 7,8% τα χρήματα που δαπανούσαν μηνιαίως το 2013 σε σχέση με το 2012. Οι περικοπές επεκτάθηκαν από την κεντρική θέρμανση μέχρι και τα είδη διατροφής. Η μέση μηνιαία δαπάνη των νοικοκυριών διαμορφώθηκε στα 1.509 ευρώ, μειωμένη κατά 7,8% ή 127 ευρώ, σε σχέση με το 2012, ενώ μεταξύ 2009 και 2013 μειώθηκε από 2.203 ευρώ σε 1.509 ευρώ.

Ο κίνδυνος φτώχειας απειλεί το 21% του πληθυσμού — στην πραγματικότητα πρέπει να είναι υπερδιπλάσιο το ποσοστό, μια που απειλούμενο από τη φτώχεια θεωρείται το τμήμα του πληθυσμού που κάθε έτος έχει κάτω από το 60% του μέσου εισοδήματος. Αν μάλιστα η σύγκριση γίνει με βάση το μέσο εισόδημα του 2009, τότε το ποσοστό του πληθυσμού που απειλείται από τη φτώχεια, σε σχέση με το αντίστοιχο του 2009, πρέπει να είναι σήμερα υπερδιπλάσιο.

Αναστολή της λειτουργίας των καταστημάτων τις Κυριακές Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί και να οργανωθεί

Η ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας, με απόφαση της επιτροπής αναστολών, έκανε δεκτή την αίτηση των εμποροϋπαλλήλων και εμπόρων, που ζητούσαν αναστολή της απόφασης του υπουργείου «Ανάπτυξης» για την «πilotική», για ένα έτος, λειτουργία των καταστημάτων και τις 52 Κυριακές του χρόνου. Μέχρι να εκδοθεί απ' την ολομέλεια του ΣτΕ οριστική απόφαση επί της κύριας προσφυγής που έχουν καταθέσει «διάφοροι φορείς» (μεγαλέμποροι και υπουργείο), τα καταστήματα δεν θα ανοίγουν Κυριακές (εκτός για τις 7 Κυριακές για τις οποίες ήδη ισχύει πρόσφατος νόμος). Αυτή η προσφυγή συζητείται το πρώτο 10μερο του ερχόμενου Νοέμβρη και η οριστική απόφαση αναμένεται στο τέλος του χρόνου ή στις αρχές του 2015.

Το σκεπτικό της απόφασης αναστολής ήταν ότι η λειτουργία των καταστημάτων την Κυριακή θα φέρει στους εμπλεκόμενους «ανεπανόρθωτη οικονομική βλάβη και αυτονοήτως δυσεπανόρθωτη ηθική βλάβη», εννοώντας το δικαίωμα του ελεύθερου χρόνου από κοινού με την οικογένειά τους κατά την κοινή αργία της Κυριακής, καθώς και το δικαίωμα της θρησκευτικής λατρείας. Ωστόσο, το ΣτΕ δεν δέχεται κάποιους ισχυρισμούς της προσφυγής, όπως ότι παραβιάζεται η διεθνής σύμβαση της Γενεύης που καθιερώνει την Κυριακή ως μέρα αργίας – αφήνοντας έτσι ένα παραθυράκι ανοιχτό για τη συνέχεια.

Όπως και να 'χει, η αναστολή είναι αρκετά σημαντική και μια πρώτη νίκη ενάντια σ' αυτόν τον πλοτικό νόμο έκτρωμα. Η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων έπαιξε ελάχιστο ρόλο σ' αυτή την επιτυχία, καθώς ουσιαστικά απείχε απ' την οργάνωση του αγώνα και στην καλύτερη περίπτωση κήρυξε απεργία κάποιες Κυριακές. Είναι μια νίκη των εργαζόμενων στο εμπόριο και μιας μαχητικής πρωτοπορίας απέναντι στη χουντική συγκυβέρνηση των Μνημονίων, που εδώ κι έναν χρόνο παλεύουν ενάντια στην «απελευθέρωση της Κυριακής», χωρίς να σταματήσουν ούτε και το καλοκαίρι. Αυτοί ύψωσαν μια γραμμή μαζινό,

στηρίχτηκαν στη δική τους αυτοοργάνωση, ξεπερνώντας στην πράξη την γραφειοκρατία της Ομοσπονδίας (που μόνο ήλπιζε στη συμπόρευση με τους εμπόρους) αλλά και το ΠΑΜΕ, που η στάση του ήταν εγκληματικά παθητική: από τη μια έβριζε την ξεπουλημένη Ομοσπονδία, απ' την άλλη καταψήφισε την κήρυξη απεργιών τις Κυριακές, λέγοντας ότι δεν πρέπει να κοιτάμε τα... επιμέρους αιτήματα(!) αλλά τη συλλογική σύμβαση στο εμπόριο!

Αυτή η πρώτη νίκη δίνει κουράγιο και δύναμη όχι μόνο στους εμποροϋπάλληλους αλλά και σ' όλους τους εργαζόμενους, για να ξεφύγουν απ' τη μοιρολατρία του «δεν γίνεται τίποτα», ώστε σιγά σιγά να ξανακάνουμε νόμο το δικίο του εργάτη, όχι του αφεντικού όπως επικράτησε στα μαύρα χρόνια των μνημονίων. Όμως ο αγώνας στο εμπόριο δεν πρέπει να σταματήσει, γιατί υπάρχουν και οι 7 Κυριακές αλλά και γιατί καμία νίκη στο νομικό επίπεδο δεν μπορεί να θεωρείται σταθερή σήμερα. Οι εμποροϋπάλληλοι πρέπει να οργανωθούμε παντού, φτιάχνοντας επιτροπές, να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά ενός αιώνα που μας έκλεψαν, ν' ανακτήσουμε την αξιοπρέπειά μας, χωρίς ν' αναθέτουμε τίποτα σε κανέναν «σωτήρα» και πολύ περισσότερο χωρίς να περιμένουμε λύσεις απ' την καταρακωμένη αστική δικαιοσύνη. Μόνο ενωμένοι σαν γροθιά, στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις, μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε αυτό το τσουνάμι βάρβαρων μέτρων, που μας έχει μετατρέψει σε δουλοπάροικους.

Τράπεζες: Χιλιάδες απολύσεις επί θύρας

Μείωση προσωπικού 25-30% υποδεικνύει η παραγγελία της τρόικας στις διοικήσεις των τραπεζών. Αυτό σημαίνει ότι 15-18.000 υπάλληλοι, από το σύνολο των περίπου 60.000 που απασχολούνται σήμερα στον τραπεζικό κλάδο, θα απολυθούν μέχρι και το 2015. Μετά το ξεσκαρτάρισμα των «καλών» και «κακών» τραπεζών, που πραγματοποιήθηκε με την περίφημη ανακεφαλαιοποίηση με λεφτά του ελληνικού λαού, τώρα ακολουθεί το στάδιο της λεγόμενης «αναδιάρθρωσης», δηλαδή του θερίσματος των θέσεων εργασίας και της σύνθλιψης των εργατικών κατακτήσεων. Τα συγκεκριμένα σχέδια υποβάλλονται στην Τράπεζα της Ελλάδος και στο Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας και για να προχωρήσουν πρέπει να εγκριθούν από την τρόικα. Αυτά τα σχέδια αποτελούν τον «οδικό χάρτη» όπου καταγράφονται με ακρίβεια οι κινήσεις που είναι υποχρεωμένες να κάνουν οι τράπεζες.

Σ' αυτό το πλαίσιο, πληθώρα μεγάλων τραπεζών προχώρησαν σε μαζικές απολύσεις, καταργώντας χιλιάδες θέσεις εργασίας μέσα από προγράμματα «εθελουσίας εξόδου». Συγκεκριμένα:

- Στις 3/10 ολοκληρώθηκε η εθελουσία που είχε εξαγγείλει η διοίκηση της **Alpha Bank**. Υπολογίζεται πως ο τελικός αριθμός των εργαζόμενων που θα απολυθούν μέσω της «εθελουσίας» είναι σχεδόν 2.300 (780-850 εργαζόμενοι από την Εμπορική, 1.450 εργαζόμενοι από Alpha και ορισμένοι από την Ιωνική).

- Η **Eurobank** αναμένεται να προχωρήσει σε «εθελουσία». Τον περασμένο Νοέμβριο απολύθηκαν έτσι περίπου 1.100 υπάλληλοι, με την τράπεζα να εξασφαλίζει πάνω από 55 εκ. ευρώ ετησίως από τη μείωση του μισθολογικού κόστους. Στόχος είναι ως το 2018 να αποχωρήσουν 2.500 άτομα (σε επίπεδο ομίλου), με το 50% να αφορά τις εκτός Ελλάδας δραστηριότητες.

- Στην **Εθνική**, μετά την ολοκλήρωση «εθελουσίας» και την αποχώρηση άνω των 2.000 εργαζόμενων, ο αριθμός του προσωπικού μειώθηκε κάτω από τα 10.000 άτομα και τα καταστήματα κάτω από 550. Η Εθνική εξασφάλισε από το μισθολογικό κόστος 150 εκ. ευρώ ετησίως.

- Η **Πειραιώς** (μέσα στο 2013, μέσω «εθελουσίας» είχε απολύσει 2.182 εργαζόμενους) σχεδιάζει τώρα να προχωρήσει σε νέες απολύσεις μέσω της κατάρτησης 1.000 θέσεων εργασίας.

Αφού οι τράπεζες θησαύρισαν όλα τα προηγούμενα χρόνια ληστεύοντας τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και την κοινωνία, προσπαθούν τώρα να τους φορτώσουν το βάρος της δικής τους κρίσης στους εργαζόμενους και το λαό, εκμεταλλευόμενες το γενικότερο κλίμα του μνημονιακού μεσαίωνα που έχουν επιβάλει κυβερνήσεις-τρόικα-ΔΝΤ, τον φόβο από τη γιγάντια ανεργία. Αλλά και πατώντας πάνω στην ατομικοποίηση των εργαζόμενων, που επικρατεί στον τραπεζικό τομέα, αφού λείπει μια μαχητική μορφή οργάνωσης, που θα στηρίζεται στην ενότητα των εργαζόμενων όλου του κλάδου (όπου υπάρχουν σωματεία, είναι συνήθως σφραγίδες ή εργοδοτικά). Έτσι, απολύουν κατά χιλιάδες δίνοντας και «δωράκια» τύπου «εθελουσίας».

Οι εργαζόμενοι στον τραπεζικό τομέα αποτελούν σημαντικό κομμάτι της ελληνικής εργατικής τάξης, αριθμητικά, λόγω της θέσης τους στον οικονομικό μηχανισμό αλλά και παλιότερων αγωνιστικών παραδόσεων (π.χ. απεργίες δεκαετίας '80). Πρέπει και μπορούν να οργανώσουν συλλογικά την αντίστασή τους, μέσα από ενωτικούς, μαζικούς και αποφασιστικούς αγώνες, απεργίες και καταλήψεις, ενάντια στις πολιτικές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, να σταματήσουν τις απολύσεις και να επιβάλλουν το δικίο τους.

Επίκαιρα...

Μαύρη εργασία και απολύσεις στο Ε.Τ.Ε.Α.

Στο Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης (Ε.Τ.Ε.Α.), τους 30 απολυμένους μόνιμους υπαλλήλους (αναμένεται να απολυθούν και άλλοι 53) αντικατέστησαν 45 ανακυκλώσιμοι άνεργοι της «κοινωνικού» 5μηνης εργασίας, που αποτελεί πλέον καθεστώς στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Δουλεύουν για ψίχουλα (490 ευρώ και 427 για τους νέους κάτω των 25) και με μεγάλες καθυστερήσεις της μισθοδοσίας. Επιπλέον, ο διοικητής του Ε.Τ.Ε.Α. Αναστάσιος Παπανικολάου προσπαθεί να επιβάλει τη μέτρηση της παραγωγικότητάς τους κάθε εβδομάδα. Όταν ένας εργαζόμενος αντέδρασε, τον απέλυσε προφορικά, και αφού ο εργαζόμενος τον κατήγγειλε στην Επιθεώρηση Εργασίας για κατάχρηση «διευθυντικού δικαιώματος», ισχυρίστηκε μέσω του δικηγόρου του Ε.Τ.Ε.Α. ότι δεν είναι εργοδότης! Τελικά η απόλυση δεν πραγματοποιήθηκε χάρη στη συμπαραστάση των συναδέλφων από την «κοινωνική» εργασία αλλά και από άλλους κλάδους που παραβρέθηκαν στην Επιθεώρηση Εργασίας στις 26 Αυγούστου. Πραγματοποιήθηκε επίσης συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα κεντρικά του Ε.Τ.Ε.Α. στις 25 Σεπτέμβρη, με αίτημα την άμεση πρόσληψη όλων των «κοινωνικών» εργαζομένων.

ΜΑΤ ενάντια στους εργαζόμενους στον «Ευαγγελισμό»

«Ο Σαμαράς ακύρωσε την παρουσία του στα εγκαίνια των νέων χειρουργείων του νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» λόγω της κινητοποίησης των εργαζομένων. Έστειλε όμως τρεις διμοιρίες ΜΑΤ να τους χτυπήσουν, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν βαριά τρεις εργαζόμενοι.

Η κυβέρνηση, ενώ εγκαινιάσε πανηγυρικά 14 νέα υπερσύγχρονα χειρουργεία, πριν λίγους μήνες είχε κλείσει δομές που ανήκαν στον «Ευαγγελισμό» (Πολυκλινική και 3ο Θεραπευτήριο), οι οποίες είχαν 6 πλήρως ανεπτυγμένες χειρουργικές αίθουσες. Οι 12 αίθουσες που λειτουργούν σήμερα χρειάζονται τουλάχιστον 30 θέσεις μόνιμου προσωπικού, ενώ στα νέα χειρουργεία απαιτούνται πολλές δεκάδες προσλήψεις. Το Υπουργείο Υγείας υπόσχεται(!) 22 νοσηλευτές με επτάμηνη σύμβαση (με Voucher) και ο Διοικητής του «Ευαγγελισμού» πρότεινε να επαναφέρει κάποιους από τους αποσπασμένους σε άλλα νοσοκομεία. Από την άλλη, τα ιδιωτικά απογευματινά χειρουργεία ήδη λειτουργούν. Επιπλέον, ο «Ευαγγελισμός» πληρώνει ετησίως 8,7 εκ. ευρώ σε εργολάβους για καθαριότητα, φύλαξη κ.α., που απασχολούν 400 εργαζόμενους και εισπράττουν καθαρό κέρδος πάνω από 300 ευρώ ανά εργάτη το μήνα!

Εταιρεία Χάλυβος Θεσσαλονίκης: 272 εργαζόμενοι στο δρόμο

Με θέμα τη «λύση και εκκαθάριση της εταιρείας», ήταν προγραμματισμένη γενική συνέλευση των μετόχων στις 30 Σεπτεμβρίου. Όμως οι εργαζόμενοι μπλόκαραν τη διεξαγωγή της και μετατέθηκε για τέλη Οκτώβρη.

Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν μέσα στον Σεπτέμβρη και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στα υπουργεία Μακεδονίας-Θράκης και Ανάπτυξης. Ζητούν από την κυβέρνηση να μεσολαβήσει στην ιταλική κυβέρνηση και στη μητρική εταιρία ILVA (η οποία βρίσκεται σε καθεστώς κρατικής επιτροπείας λόγω χρεοκοπίας), ώστε να αποτραπεί το κλείσιμο της ελληνικής εταιρείας η οποία είναι υγιέστατη και χωρίς χρέη. Την 1η Οκτώβρη οι εργαζόμενοι κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία και θα πραγματοποιήσουν συνέλευση για την περαιτέρω στάση τους.

Η ιταλική χαλυβουργία ILVA SPA κατέχει το 77,12% των μετοχών, ενώ συμμετέχουν μια γερμανική εταιρία και δύο ελληνικές τράπεζες. Η εταιρία δραστηριοποιείται στον τομέα της ψυχρής έλασης χάλυβα και ετησίως παράγει περίπου 200.000 τόνους (με συνολική δυνατότητα παραγωγής 400.000 τόνους), που σε ποσοστό 50-60% εξάγονται στα Βαλκάνια, την Τουρκία, τη Μέση Ανατολή και τη Β. Αφρική. Είναι μοναδικός παραγωγός στο είδος της στην Ελλάδα και ένας από τους μεγαλύτερους πελάτες του ΟΛΘ.

«ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΥΓΕΙΑ»...

Σήμερα αυτή η ευχή έχει ξανά μια μεγάλη αξία, καθώς ο υπ. Υγείας Βορίδης ολοκληρώνει το έργο των προκατόχων του, σύμφωνα με τις επιταγές της τρόικας, βάζοντας οριστική ταφόπλακα στην Δημόσια Δωρεάν Υγεία. Αναλυτικά:

α) Περικοπή προληπτικών διαγνωστικών εξετάσεων (Pap test, PSA, ορμόνες, μαστογραφίες, κ.λπ.). Το τεστ Παπανικολάου δεν δικαιολογείται πλέον για γυναίκες κάτω των 21 ετών αλλά και άνω των 65 ετών, ενώ σε αυτές που το δικαιούνται θα διενεργείται μόνο ανά τριετία. Η μαστογραφία θα δικαιολογείται μόνο για γυναίκες άνω των 40 ετών, μόνο μια φορά τον χρόνο, όταν βέβαια δεν πάσχουν από βαρέα και χρόνια νοσήματα. Η εξέταση για τον καρκίνο του προστάτη δεν θα δικαιολογείται για άνδρες κάτω των 40 ετών και άνω των 75 ή σε όσους έχουν βαριές συνυπάρχουσες νόσους, ενώ για μεταξύ 40 έως 45 ετών θα δικαιολογείται μόνο αν υπάρχει ιστορικό. Σε περιπτώσεις χρόνιας αυχεναλγίας, θα δικαιολογείται ως πρώτη εξέταση μόνο η ακτινογραφία αλλά όχι η μαγνητική τομογραφία, ακόμη κι όταν υπάρχει ιστορικό.

β) Αν συνταγογραφηθούν περαιτέρω εξετάσεις στον ίδιο ΑΜΚΑ, την ίδια ημερομηνία έκδοσης, αλλά και μέχρι τέσσερις ημέρες μετά, τότε οι εξετάσεις αυτές θα διενεργούνται δωρεάν μόνο στις δημόσιες δομές (δες και παρακάτω).

γ) Οι περικοπές στη συνταγογράφηση/φαρμακευτική δαπάνη σε συνδυασμό με την πρόσφατη απόφαση του υπουργού για κλειστούς προϋπολογισμούς ανά Νομό και ειδικότητα, καταργούν κάθε έννοια πρόληψης.

δ) Όσον αφορά τις δημόσιες δομές, είναι γνωστές οι συνέπειες της υποχρηματοδότησης των Δημόσιων Νοσοκομείων. Οι προϋπολογισμοί τους βρίσκονται «στο κόκκινο», η ετήσια επιχορήγησή τους έχει ήδη σχεδόν εξαντληθεί, μεγάλες είναι οι ελλείψεις φαρμάκων, αντιδραστηρίων και υγειονομικού υλικού. Επίσης, προσλήψεις γιατρών, νοσηλευτικού και εργαστηριακού προσωπικού δεν πραγματοποιούνται, παρά τα αναρίθμητα κενά. Τα παραπάνω είναι που οδηγούν και σε τεράστιες αναμονές, είτε για τα εξωτερικά ιατρεία είτε για χειρουργεία κ.λπ., κατευθύνοντας πολλές φορές αναγκαστικά τους πάσχοντες σε ιδιωτικές δομές.

Η Εθνική Σχολή Δημόσιας Υγείας αποκαλύπτει σε Διεθνές Ιατρικό Συνέδριο ότι 1 στους 2 πολίτες που έχουν ανάγκη πρωτοβάθμιας φροντίδας δεν κατορθώνουν να προσεγγίσει τις δημόσιες υπηρεσί-

ες υγείας λόγω μακρόχρονης αναμονής και, κατά συνέπεια, οι ασφαλισμένοι αναζητούν λύσεις στην ιδιωτική υγεία, πληρώνοντας από το υστέρημά τους 1.400 ευρώ ετησίως κατά μέσο όρο! Όσο για τη φαρμακευτική δαπάνη, σε Καρδιολογικό Συνέδριο ανακοινώθηκε ότι το 12,9% των ασθενών διακόπτει τη φαρμακευτική αγωγή λόγω... έλλειψης χρημάτων. Οι ανασφάλιστοι, που δεν έχουν πρόσβαση στη δημόσια υγεία, παραμελούν σε ποσοστό 1 στους τρεις τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζουν ή σταματούν τη λήψη των φαρμάκων.

ε) Η ίδρυση της Ε.Σ.Α.Ν. (Εταιρεία Συστήματος Αμοιβών Νοσοκομείων). Πρόκειται για Ανώνυμη Εταιρεία, με τους ιδιώτες να κατέχουν το 20%, τους φορείς του ευρύτερου δημόσιου τομέα το 29%, ενώ το δημόσιο (που θα υποκαταστήσει το υπουργείο Υγείας) το 51%. Το μετοχικό κεφάλαιο της Ε.Σ.Α.Ν. Α.Ε. είναι 1 εκ. ευρώ και οι μετοχές είναι προσωπικές και μεταβιβάσιμες. Με άλλα λόγια, ψηφίστηκε με νόμο (υπερψηφίστηκε από Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ) πριν από λίγες ημέρες, η ιδιωτικοποίηση του... ίδιου του υπουργείου Υγείας! Ο σχεδιασμός προβλέπει ότι το 2020 τα Νοσοκομεία πρέπει να είναι πλήρως αυτοχρηματοδοτούμενα.

Η Ε.Σ.Α.Ν. θα αξιολογεί και θα κατανέμει τους πόρους του προϋπολογισμού και των κλάδων υγείας των Ασφαλιστικών Ταμείων που πηγαίνουν στον ΕΟΠΥΥ στους παρόχους υπηρεσιών υγείας (Νοσοκομεία, Κέντρα Υγείας, Π.Ε.Δ.Υ., ιδιωτικές κλινικές, ιδιωτικά Διαγνωστικά Κέντρα, Θεραπευτήρια Αποκατάστασης κ.α.). Με βάση «ανταγωνιστικά» και «ανταποδοτικά» κριτήρια και με τη διαδικασία τιμολόγησης των Κλειστών Ενοποιημένων Νοσηλίων (όπου συμπεριλαμβάνεται το μισθολογικό κόστος, οι δαπάνες πάγιων επενδύσεων και οι δαπάνες ιατροτεχνολογικού εξοπλισμού), η Εταιρεία θα καθορίζει ποιο μερίδιο θα πηγαίνει στον ιδιωτικό τομέα, πόσο θα πληρώνονται οι γιατροί - με πιθανότητα μάλιστα να διαφοροποιηθούν τα μισθολογία τους ανάλογα με την ειδικότητα - οι νοσηλευτές και οι άλλοι εργαζόμενοι στο ΕΣΥ, ποια Νοσοκομεία ή υπηρεσίες θα κλείσουν, ποιες απολύσεις θα γίνουν, ποιες θεραπευτικές πράξεις και εργαστηριακές εξετάσεις θα κοπούν, ποιο ελάχιστο πακέτο παροχών υπηρεσιών υγείας θα δίνεται στους πολίτες, ποια ποσά θα επιβαρύνουν τις τσέπες των ασθενών όταν οι δαπάνες θα υπερβαίνουν το «μέσο κόστος».

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη, εργαζόμενη στο ΚΕΕΛΠΝΟ

Να επαναπροσληφθούν οι καθαρίστριες του ΥΠ.ΟΙΚ.

Την Τρίτη 23/9 εκδικαζόταν στον Άρειο Πάγο η προσφυγή του Υπ. Οικονομικών ενάντια στην πρωτόδικη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που δικαίωσε τον πολύμηνο αγώνα των καθαριστριών του Υπ. Οικονομικών. Η δίκη πήρε αναβολή για τις 24/2/2015. Να υπενθυμίσουμε ότι η Κυβέρνηση επέλεξε να αγνοήσει τη δικαστική απόφαση σε πρώτο βαθμό (Πρωτοδικείο), που δικαίωνε τις καθαρίστριες, ν' αγνοήσει το Εφετείο και να μεταφέρει την υπόθεση στον Άρειο Πάγο. Είναι προφανές ότι κρίνεται το απαράδεκτο μέτρο της «διαθεσιμότητας» συνολικά.

Η ΑΔΕΔΥ είχε κηρύξει 24ωρη απεργία και συγκέντρωση συμπάραστασης στις καθαρίστριες έξω απ' τον Άρειο Πάγο. Απ' τη Δευτέρα 22/9 το βράδυ, οι καθαρίστριες έκαναν καθιστική διαμαρτυρία έξω απ' τον Άρειο Πάγο, καλώντας πολίτες, φορείς και συνδικάτα σε συμπάρασταση. Στην απεργία συμμετείχαν και οι σχολικοί φύλακες, οι διαθέσιμοι εκπαιδευτικοί, η ΠΟΕ-ΟΤΑ και πολιτικές οργανώσεις, συγκεντρώνοντας περίπου 2.000 κόσμου που κατέληξε διαδηλώνοντας στο Υπ. Οικονομικών.

Είναι αναγκαίο να επιστήσουμε τη λογική κοινοβουλευτικού και εκλογικού κρετινισμού που κυριαρχεί στον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος ελέγχει τον αγώνα και συνειδητά ερμήνευσε την απόφαση για ανα-

βολή ως «νίκη». Είναι μια πραγματικότητα, δυστυχώς, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι απ' τις ελάχιστες πολιτικές δυνάμεις που συμμετέχουν στον αγώνα των καθαριστριών και με τη φυσική παρουσία αλληλέγγυων και με το συνδικαλιστικό και πολιτικό του σχεδιασμό. Όμως, η συμμετοχή του δεν έχει βοηθήσει ουσιαστικά στην ανάπτυξη του αγώνα και χρησιμοποιεί μια τακτική ρεφορμιστική. Η διέξοδος που προτείνει δεν είναι μέσα απ' την ανάπτυξη του αγώνα, αλλά έχει σημείο αναφορά τη δική του άνοδο στην εξουσία, οπότε ως άλλος «σωτήρας» θα δικαιώσει τις καθαρίστριες. Η ίδια ερμηνεία της αναβολής υπάρχει και στην ανακοίνωση του Συντονιστικού των Αγωνιζόμενων Καθαριστριών.

Οι απολυμένες καθαρίστριες, με την αποφασιστικότητα και την επιμονή τους, τις μορφές πάλης που χρησιμοποιούν, τον ηρωισμό τους μπροστά στην καταστολή, έχουν δημιουργήσει ρήγματα στη χουντική συγκυβέρνηση, έχουν επιβάλλει στη συνείδηση της εργατικής τάξης και της κοινωνίας, έστω και εν μέρει, το σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργατή». Το παράδειγμά τους επιβάλλεται να ακολουθήσουν όλοι οι εργαζόμενοι, ώστε με μαχητικούς αγώνες διάρκειας ν' αποτινάξουμε από πάνω μας τη συμμορία Σαμαρά-Βενιζέλου.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Από την δράση μας

ΟΧΙ ΣΤΟ ΧΑΡΑΤΣΙ ΤΟΥ ΟΑΣΘ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ - ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ!

Με νέες αυξήσεις, έως και 35%(!), η συγκυβέρνηση και ο Οργανισμός Αστικών Συγκοινωνιών Θεσσαλονίκης (ΟΑΣΘ) συνεχίζουν την επίθεση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Αναλυτικά: από 1ης Οκτώβρη τα εισιτήρια μονής διαδρομής αυξάνονται από 0,80 σε 1 ευρώ και της διπλής διαδρομής από 0,90 σε 1,20, ενώ αντίστοιχα αυξάνονται και όλα τα μειωμένα εισιτήρια για μαθητές-φοιτητές. Τα δρομολόγια είχαν ήδη από πέρυσι περιοριστεί σε μεγάλο βαθμό, κάνοντας την κατάσταση αφόρητη (μεγάλη αναμονή στις στάσεις, στοίβαγμα στα λεωφορεία στις ώρες αιχμής κ.α.), ενώ όλα τα δρομολόγια μετά τα μεσάνυχτα καταργήθηκαν εντελώς! Τέλος, εντείνονται τα φαινόμενα τραμπουκισμών των ελεγκτών, κυρίως σε μαθητές, που μπορούν εύκολα να οδηγήσουν σε δολοφονίες, όπως συνέβη πέρυσι στην Αθήνα, όπου ελεγκτής πέταξε τον μαθητή Θανάση Καναούτη από το τρόλεϊ, με αποτέλεσμα τον θανάσιμο τραυματισμό του. Συγκυβέρνηση και ΟΑΣΘ φορτώνουν για άλλη μια φορά την κρίση στις πλάτες των πιο πληβειακών στρωμάτων (ανέργων, φοιτητών, μαθητών, χαμηλόμισθων), τιμώντας δηλαδή όλους αυτούς που λόγω της οικονομικής τους κατάστασης δεν διαθέτουν άλλο μέσο μετακίνησης!

Ο ΟΑΣΘ παραμένει το μοναδικό μέσο μαζικής μεταφοράς στη Θεσσαλονίκη, καθώς οι ιδιώτες μέτοχοί του, πραγματικό κράτος εν κράτει, έχουν καταφέρει εδώ και δεκαετίες να αναβάλλουν την κατασκευή τραμ ή μετρό, μέχρι βέβαια που η κρίση βάλτωσε και τις πρώτες εργασίες του μετρό. Τα δρομολόγια περικοπήθηκαν, οι τιμές των εισιτηρίων μέσα σε τρία χρόνια σχεδόν διπλασιάστηκαν (από 0,60 το 2011 σε 1 ευρώ σήμερα), αλλά τα κέρδη των μετόχων παραμένουν σταθερά, ο ΟΑΣΘ δεν καταθέτει οικονομικό απολογισμό (παρόλο που ως επιδοτούμενη από το κράτος επιχείρηση είναι νομικά υποχρεωμένος), ενώ οι κρατικές επιδοτήσεις μόνο των τριών τελευταίων δεκαετιών (για αγορά νέων λεωφορείων, κατασκευή νέων εγκαταστάσεων κ.α.) θα έφταναν για να γίνουν 10 ΟΑΣΘ και μετρό μαζί! Ενάντια σε αυτή την κατάπτυστη απόφαση, τα μέλη της «Επιτροπής Δράσης Δυτικών Συνοικιών» και της «Επιτροπής Δράσης Τούμπας-Χαριλάου» ξεκίνησαν εδώ και δύο εβδομάδες αγώνα, με παρεμβάσεις ενημέρωσης στις γειτονιές, συνελεύσεις, συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, απεύθυνση για μαζική άρνηση πληρωμής των χαρατσιών του ΟΑΣΘ αλλά και του ΕΝΦΙΑ.

Στις 29/9 ξεκίνησε στη Θεσ/κη και μια προσπάθεια συντονισμού, με τη δημιουργία της «Πρωτοβουλίας ενάντια στην αύξηση των εισιτηρίων», με τη συμμετοχή σχεδόν όλων των πολιτικών δυνάμεων της άκρας αριστεράς, αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ. Αποφασίστηκε να υπάρχει μια σταθερή μαζική συγκέντρωση κάθε Σάββατο, εβδομαδιαία συνέλευση της Πρωτοβουλίας, καθώς και παρεμβάσεις με συμβολικές καταλήψεις στον ΟΑΣΘ, διαγραφή προστίμων ανέργων και άλλων κοινωνικών ομάδων κ.α. Παρά τη σωστή κίνηση για συντονισμό και τις δράσεις που αποφασίστηκαν, ήδη εμφανίστηκαν αρκετά προβλήματα (χαρακτηριστικά των οργανώσεων που συμμετέχουν): υπερβολική εμμονή για απεύθυνση σε φορείς, Διοικητικά Συμβούλια σωματείων, στα Δημοτικά Συμβούλια κ.λπ. ή υπερβολική εμμονή στη νομική πλευρά του ζητήματος αλλά και προκλητική απουσία όλων των παραπάνω οργανώσεων από τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας που ήδη είχαν καλέσει οι Επιτροπές Δράσης στις 27 Σεπτεμβρίου για τον ΟΑΣΘ. Παράλληλα οι Επιτροπές Δράσης συνεχίζουν την προσπάθειά τους για τη δημιουργία ενός δικτύου αλληλεγγύης και προστασίας απέναντι στην οικονομική και ανθρωπιστική κρίση. Ήδη, σε πολλές οικογένειες που είχε κοπεί το ρεύμα, έχει επανασυνδεθεί, ενώ συνεχίζεται και η συλλογή τροφίμων και ρούχων.

Μπορείτε να ενημερωθείτε άμεσα για το πρόγραμμα δράσεων των Επιτροπών ή να καταγγείλετε περιπτώσεις κομμένου ρεύματος, κατασχέσεων, προστίμων του ΟΑΣΘ κ.λπ. με τους παρακάτω τρόπους:

Τηλέφωνο: 2310 265 730

blog: epitropidrasis.blogspot.gr

e-mail: epitropidrasis@gmail.com

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΔΡΑΣΗΣ ΔΥΤΙΚΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ
και ΤΟΥΜΠΑΣ-ΧΑΡΙΛΑΟΥ

Δημοψηφίσματα σε Χτυπάει κόκκινο η

Σκωτία: Προσωρινή ανακούφιση των ιμπερι

Στις 18 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε το πολυσυζητημένο δημοψήφισμα σχετικά με την ανεξαρτησία της Σκωτίας. Το 55% ψήφισε υπέρ της παραμονής της χώρας στο Ηνωμένο Βασίλειο, έναντι 45% υπέρ της ανεξαρτησίας, αποτέλεσμα που προσέφερε σημαντική ανακούφιση στον βρετανικό αλλά και στον διεθνή ιμπεριαλισμό.

Η επικράτηση του «Όχι» σαφώς δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς βρισκόταν μπροστά στη μεγάλη πλειονότητα των δημοσκοπήσεων. Ωστόσο, οι τεράστιες διαστάσεις που έλαβε το ζήτημα και η πλατιά λαϊκή κινητοποίηση που επιτεύχθηκε μέσα από την καμπάνια του «Ναι» – τα παραπάνω αντανακλώνται και στη συμμετοχή στο δημοψήφισμα, που ανήλθε σε 85%, ποσοστό που πολύ δύσκολα συναντά κανείς σε οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία της εποχής μας – αύξησαν κατακόρυφα τις πιθανότητες επικράτησης της ανεξαρτησίας. Το σύνολο των δυνάμεων του βρετανικού ιμπεριαλισμού κινητοποιήθηκε άμεσα. Ο πρωθυπουργός Ντέιβιντ Κάμερον αλλά και οι ηγέτες των Εργατικών και των Φιλελεύθερων προσπαθούσαν με συνεχείς περιόδους να πείσουν τους ψηφοφόρους υπέρ του «Όχι», ενώ παράλληλα εξαπολύθηκε μια εκστρατεία εκβιασμών, εφάμιλλη με τις πιο μαύρες στιγμές της μνημονιακής προπαγάνδας στη χώρα μας. Η βρετανική κυβέρνηση δήλωσε ότι δεν θα επέτρεπε στην ανεξάρτητη Σκωτία να χρησιμοποιεί τη λίρα στερλίνα, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση προειδοποίησε ότι η ένταξη της Σκωτίας σε αυτήν θα γινόταν μόνο μετά από διαπραγματεύσεις από μηδενική βάση. Πολλές τράπεζες και μεγάλες επιχειρήσεις απείλησαν ότι σε περίπτωση ανεξαρτησίας θα μετέφεραν το σύνολο των δραστηριοτήτων τους σε αγγλικό έδαφος. Έτσι, οι υποστηρικτές του «Όχι» κατέκλυσαν τη Σκωτία με φυλλάδια που μιλούσαν για το τεράστιο «ρίσκο» για τις συντάξεις, τις θέσεις εργασίας και τις καταθέσεις, μαζί φυσικά με τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ. Παράλληλα όμως με το «μα-

στήγιο» επιστρατεύθηκε και το «καρότο». Ο Κάμερον δεσμεύτηκε προσωπικά για εξαιρετικά σημαντικές παραχωρήσεις στην αυτόνομη σκωτσέζικη κυβέρνηση, που θα αποκτούσε νέες εξουσίες και αρμοδιότητες, ιδιαίτερα σε θέματα φορολογίας και κοινωνικού κράτους. Όλα τα παραπάνω διαμόρφωσαν την τελική διαφορά των δέκα μονάδων, παρότι σε αρκετά σημεία φαινόταν ότι το αποτέλεσμα θα ήταν οριακό.

Η ανάλυση της ψήφου δείχνει μεγάλη ταξική και ηλικιακή πόλωση. Υπέρ της ανεξαρτησίας ψήφισαν μαζικά τα φτωχά εργατικά και λαϊκά στρώματα και η νεολαία, ενώ κατά οι πιο εύποροι και ηλικιωμένοι. Συντριπτικά ήταν τα ποσοστά του «Ναι» στις εργατικές περιοχές της Γλασκόβης, του Νταντί και άλλων μεγάλων πόλεων, που μαστίζονται από την ανεργία και τη φτώχεια.

Οι επαναστάτες μαρξιστές δεν θεωρούν αυτοσκοπό τη δημιουργία πολλών μικρών ανεξάρτητων κρατών (το αντίθετο, καθώς τα εθνικά σύνορα στέκονται εμπόδιο στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, συνεπώς και στην πρόοδο της ανθρωπότητας). Ωστόσο, η στάση τους στο εθνικό ζήτημα καθορίζεται από δύο θεμελιώδεις αρχές: την αναγνώριση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης κάθε έθνους, μικρού ή μεγάλου, και την εξέταση κάθε συγκεκριμένης εθνικής υπόθεσης με γνώμονα το συμφέρον του παγκόσμιου προλεταριάτου, λαμβάνοντας υπόψη τον εσωτερικό και διεθνή συσχετισμό δυνάμεων και τις επιπτώσεις στην εξέλιξη της ταξικής πάλης. Στην προκειμένη περίπτωση, υπάρχουν τρεις εξαιρετικά σημαντικοί λόγοι που καθιστούν την ανεξαρτησία της Σκωτίας ευνοϊκή εξέλιξη για το εργατικό κίνημα:

1) Θα οδηγούσε σε σημαντική αποδυνάμωση του βρετανικού ιμπεριαλισμού, ο οποίος, παρότι σαφώς βρίσκεται πολύ

μακριά από την παλιά ισχύ και αίγλη του, παραμένει ένας εξαιρετικά επικίνδυνος εχθρός των εργαζομένων και πολύτιμος αρωγός σε κάθε δολοφονική επιχείρηση, ιδιαίτερα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι άγγλοι καπιταλιστές θα έχαναν μεταξύ άλλων ένα μεγάλο μέρος των κερδών από τα πετρέλαια της Βόρειας Θάλασσας αλλά και πολλές σημαντικές βάσεις του στόλου τους, ιδιαίτερα κάποιες τοποθεσίες που είναι ιδανικές για τον ελλιμενισμό πυρηνικών υποβρυχίων.

2) Η απόσχιση της Σκωτίας θα ενθάρρυνε εθνικά και αυτονομιστικά κινήματα σχεδόν σε κάθε γωνιά της ευρωπαϊκής ηπείρου. Οι φυγόκεντρες τάσεις και οι απρόβλεπτες εξελίξεις που θα πυροδοτούνταν θα μπορούσαν να επιταχύνουν διαλυτικές διαδικασίες για την ΕΕ, το υπερπολύτιμο εργαλείο των ιμπεριαλιστών, την τερατώδη μηχανή που αλέθει τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας σε όλη την Ευρώπη.

3) Με τη μαζική ψήφο τους υπέρ του «Ναι» οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία της Σκωτίας δεν εξέφρασαν τόσο την αντίθεσή τους στην αγγλική κυριαρχία (που είναι αλήθεια ότι εδώ και πολλές δεκαετίες είχε πάψει να στηρίζεται στην εθνική καταπίεση) όσο το μίσος τους για τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις του Λονδίνου, συντηρητικές και «εργατικές». «Βάλτε τέλος στην κυριαρχία των Τόρηδων» (των Συντηρητικών) ήταν ένα από τα βασικά συνθήματα της καμπάνιας του «Ναι». Οι όροι της ταξικής πάλης σε μια ανεξάρτητη Σκωτία θα ήταν πολύ διαφορετικοί και αρκετά ευνοϊκοί για τις δυνάμεις της αριστεράς και του εργατικού κινήματος.

Παρά τη μεγάλη διαφορά υπέρ του «Όχι», ίσως τώρα να αρχίζουν τα δύσκολα για τον Κάμερον και την κυβέρνηση. Οι υποστηρικτές της ανεξαρτησίας προ-

Παρά τη μεγάλη διαφορά υπέρ του «Όχι», ίσως τώρα να αρχίζουν τα δύσκολα για τον Κάμερον και την κυβέρνηση. Οι υποστηρικτές της ανεξαρτησίας προειδοποιούν για τις συνέπειες τυχόν αθέτησης των υποσχέσεων για μεγαλύτερη αυτονομία, ενώ ανάλογες παραχωρήσεις έχουν αρχίσει να ζητούν η Ουαλία και η Βόρεια Ιρλανδία.

■ Γιάννης Χαλάς

Σκωτία και Καταλονία πολιτική κρίση στην Ε.Ε.

Πολιτικών

ειδοποιούν για τις συνέπειες τυχόν αθέτησης των υποσχέσεων για μεγαλύτερη αυτονομία, ενώ ανάλογες παραχωρήσεις έχουν αρχίσει να ζητούν η Ουαλία και η Βόρεια Ιρλανδία. Η ακροδεξιά πτέρυγα των Συντηρητικών αντιδρά, ζητώντας να μην ψηφίζουν οι μη άγγλοι βουλευτές για ζητήματα που αφορούν την Αγγλία, ενώ δεν είναι τυχαίο ότι αρκετοί κατηγορούν τον Κάμερον γιατί επέτρεψε το δημοψήφισμα!

Πιθανότατα ο μεγάλος χαμένος θα είναι το Εργατικό Κόμμα, που αναμένεται να υποστεί μεγάλες απώλειες στην εκλογική επιρροή του στη Σκωτία, που άλλοτε αποτελούσε το βασικό προπύργιό του. Αντίθετα, όλα τα κόμματα που τάχθηκαν υπέρ της ανεξαρτησίας εμφανίζουν ραγδαία ενίσχυση, εισπράττοντας την κοινωνική δυναμική που δημιούργησε η καμπάνια του «Ναι». Το Εθνικό Κόμμα Σκωτίας – κόμμα σοσιαλδημοκρατικής κατεύθυνσης που κατέχει την πλειοψηφία στην αυτόνομη σκωτσέζικη βουλή – διπλασίασε τα μέλη του από 25 σε 50 χιλιάδες. Μεγάλη ευκαιρία παρουσιάζεται και για το Σοσιαλιστικό Κόμμα Σκωτίας (SSP), που δέχθηκε δύο χιλιάδες αιτήματα για νέα μέλη. Το SSP ήταν ένα από τα κόμματα που συμμετείχαν στην ευρωπαϊκή αντικαπιταλιστική αριστερά και στα οποία εφαρμόστηκε η εγκληματική όσο και πλήρως αναποτελεσματική πολιτική της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς για αυτοδιάλυση των τμημάτων της μέσα σε «πλατιά αντικαπιταλιστικά κόμματα». Παρά τις πολύ καλές προοπτικές που είχε πριν μια δεκαετία περίπου, γρήγορα βυθίστηκε σε διαλυτική κρίση και εσωτερικά σκάνδαλα, παρελθόν που σίγουρα θα δυσκολέψει την προσπάθειά του για ανάκαμψη. Σαφώς πιο ελπιδοφόρες είναι οι διεργασίες για την ίδρυση νέου κόμματος από τη νέα γενιά ακτιβιστών του κινήματος και ομάδες της άκρας αριστεράς, που προσπάθησαν να δώσουν πιο ριζοσπαστικό τόνο στην καμπάνια του «Ναι», στα πρότυπα του ισπανικού Podemos. Σε κάθε περίπτωση, και στη Σκωτία η νικηφόρα προοπτική για τους εργαζόμενους και τη νεολαία περνάει μέσα από την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής δύναμης.

Καταλονία: Το Ύστατο Χαίρε του «Ενιαίου και Αδιαίρετου Ισπανικού Στέμματος»;

Δύσκολα βρίσκει κανείς στη σύγχρονη ιστορία του Ισπανικού Κράτους μια πολιτική κρίση ανάλογων διαστάσεων με τη σημερινή. Όλοι οι σταθεροποιητικοί παράγοντες της μεταφρανκικής μεταπολίτευσης, της λεγόμενης «εθνικής συμφιλίωσης» που εκφράστηκε με το Σύνταγμα του 1978, βρίσκονται σε τρομακτική κρίση. Η οικονομική κρίση και η άνοδος των αγώνων έχουν διαρρήξει μάλλον ανεπανόρθωτα τις σχέσεις των μαζών με τα κόμματα του κεφαλαίου και το αστικό πολιτικό προσωπικό: αμφισβήτηση της μοναρχίας, αμφισβήτηση του «ενιαίου και αδιαίρετου Ισπανικού Κράτους», υποβάθμιση του ρόλου της καθολικής εκκλησίας, διάλυση της σοσιαλδημοκρατίας, αναζωπύρωση του εθνικού ζητήματος, ιστορική άνοδος της αριστεράς, ανασυγκρότηση/ ανασύνθεση του εργατικού κινήματος.

Σε όλα αυτά πρέπει να προστεθεί ο άμεσος κίνδυνος διάσπασης του Λαϊκού Κόμματος (μεγάλη δεξαμενή σκοταδιστικών ακροδεξιών οργανώσεων) μετά απ' την αποτυχία του Ραχόι να επιβάλλει νομοσχέδιο του υπουργείου δικαιοσύνης για την απαγόρευση των εκτρώσεων. Για εννέα συνεχόμενους μήνες δόθηκε σκληρή μάχη στον δρόμο με διαδηλώσεις κατά του αντιδραστικού νομοσχεδίου, αλλά και υπέρ του (ακροδεξιά, καθολικές οργανώσεις), με νίκη του κινήματος για την ελεύθερη πρόσβαση στην έκτρωση, που είχε σαν αποτέλεσμα να παραιτηθεί ο υπουργός δικαιοσύνης Γαγιαρνόν και να ξεσπάσει η κρίση στο Λαϊκό Κόμμα.

Αυτοί οι παράγοντες συνδυάζονται σ' ένα εκρηκτικό μίγμα, που κορυφώνεται στον αγώνα του καταλανικού προλεταριάτου για διεξαγωγή δημοψηφίσματος ανεξαρτησίας απ' το Ισπανικό Κράτος. Το καταλανικό προλεταριάτο (ιστορικό προ-

ϊόν του σημαντικότερου βιομηχανικού κέντρου της Ισπανίας), το πιο συγκεντρωμένο και οργανωμένο στην Ιβηρική χερσόνησο, ιστορικά έχει συνδέσει την πάλη του ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση με την πάλη για την εθνική του αυτοδιάθεση. Πρόκειται για μια σύγκρουση τεραστίων διαστάσεων, που τραντάζει εκ βάθρων τα θεμέλια του ισπανικού κράτους («Μια Πατρίδα – Ένα Έθνος») και η έκβαση της θα επηρεάσει καθοριστικά τους ταξικούς συσχετισμούς σε όλη την Ε.Ε. Ένα πρωτοφανές σε μαζικότητα κίνημα τα τελευταία 3 χρόνια, που συνδυάζει τις εργατικές διεκδικήσεις (χρέος, ανεργία, απολύσεις, περικοπές, καταστολή) με την κρατική ανεξαρτησία, κορυφώθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου, στην Εθνική Ημέρα της Καταλονίας [1] με περισσότερο από 1,8 εκ. διαδηλωτών να συγκεντρώνονται στην Βαρκελώνη.

Κάτω από το βάρος του κινήματος, ο πρόεδρος της αυτόνομης καταλανικής κυβέρνησης Αρτούρ Μας και το κόμμα του Σύγκλιση και Ενότητα (CiU, 50 έδρες, 30,7%) αναγκάστηκαν να προχωρήσουν στη ρήξη με τη Μαδρίτη. Μπροστά και στον αυξανόμενο φόβο από την άνοδο της Αριστεράς και των εταίρων του στην σημερινή κυβέρνηση (Ρεπουμπλικανική Καταλανική Αριστερά / ERC, 21 έδρες, 13,7% και Υποψηφιότητα Λαϊκής Ενότητας / CUP, 3 έδρες, 3,47%) κατέθεσε στην καταλανική Βουλή νόμο για την οργάνωση Δημοψηφίσματος στις 9 Νοέμβρη. Ο νόμος ψηφίστηκε με τεράστια πλειοψηφία (106 υπέρ, 28 κατά) καθορίζοντας και τα δύο ερωτήματα του δημοψηφίσματος: «Ναι» ή «Όχι» η Καταλονία να γίνει κράτος, και αν «Ναι», αν θα είναι ή όχι ανεξάρτητο κράτος. Στις 27/9, ο Μας υπέγραψε διάταγμα για επικύρωση του νόμου, προκαλώντας άμεση αντίδραση της Μαδρίτης. Συγκλήθηκε έκτακτο Υπουργι-

κό Συμβούλιο τη Δευτέρα 29/9, το οποίο προσέφυγε στο Συνταγματικό Δικαστήριο (ΣΔ) κατά του δημοψηφίσματος. Σε χρόνο ρεκόρ λίγων ωρών, το ΣΔ έβγαλε «αντισυνταγματικό» τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, επικαλούμενο το άρθρο 155 [2] του Ισπανικού Συντάγματος του 1978. Έκτοτε η κατάσταση περιπλέχθηκε. Νέες μεγάλες διαδηλώσεις στην Βαρκελώνη και σ' όλη την Καταλονία, οργανωμένες κυρίως απ' την Αριστερά, ζητούν να αφηφίσει η κυβέρνηση την απόφαση του ΣΔ και να στήσει τις κάλπες. Ο Μας, που εξαρχής είχε επισημάνει ότι το δημοψήφισμα θα πραγματοποιηθεί «μόνο αν υπάρχουν δημοκρατικές εγγυήσεις», προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στη Μαδρίτη και την πίεση του κινήματος, που προχωρά και με νέες μορφές πάλης (κατασκήνωση στην Πλατεία Καταλονία στις 2/10). Για ν' αποφύγει μια ανοιχτή κυβερνητική κρίση και τις πρόωρες εκλογές, για τις οποίες ήδη γίνεται λόγος, ο Μας με διάταγμα στις 2/10 δημιούργησε μια επταμελή «Επιτροπή Ελέγχου της Λαϊκής Διαβούλευσης», προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο και να καθησυχάσει το κίνημα. Πάντως, όποιες κι αν είναι οι εξελίξεις το αμέσως επόμενο διάστημα, σίγουρα τα πράγματα δεν θα καθοριστούν σε κοινοβουλευτικό επίπεδο.

Η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών στην Καταλονία οδηγεί στην ανάδειξη δυνάμεων που μπορούν να υπερφαλαγγίσουν τη συμβιβαστική πολιτική της ντόπιας αστικής τάξης και την επιβολή μιας «νέας ταξικής ειρήνης» με καταλανικά χρώματα. Οι δυνατότητες για την εφαρμογή μιας επαναστατικής πολιτικής, που θα συνδυάζει το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση του καταλανικού λαού, με την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης και την διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών της Ευρώπης, είναι μεγάλες.

Σημειώσεις

[1] Στις 11 Σεπτεμβρίου 1714 το Πριγκιπάτο της Καταλονίας (ανήκε στο βασίλειο της Αραγωνίας) ηττήθηκε ύστερα από πολιορκία 14 μηνών από τον οίκο των Βουρβόνων και τον Φίλιππο Ε' της Ισπανίας κατά τον Πόλεμο της Ισπανικής Διαδοχής (1701–14). Η ήττα επέφερε πλήρη υποταγή στο Στέμμα και απαγόρευση της καταλανικής γλώσσας, η οποία με μικρά κενά κατά τη διάρκεια του 19^{ου} και 20^{ου} αιώνα (με πιο φωτεινή την περίοδο της Ισπανικής Επανάστασης 1936–39) κράτησε μέχρι την πτώση της δικτατορίας του Φράνκο το 1975.

[2] Άρθρο 155: Αν μια Αυτόνομη Κοινότητα δεν εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του Συντάγματος ή άλλους νόμους που το επιβάλλουν, ή ενεργεί με τρόπο που βλάπτει σοβαρά το γενικό συμφέρον της Ισπανίας, η Κυβέρνηση, με την απόλυτη πλειοψηφία της Γερουσίας, μπορεί να πάρει τα αναγκαία μέτρα για να την υποχρεώσει στη βίαιη εκπλήρωση αυτών των υποχρεώσεων ή του αναφερθέντος γενικού συμφέροντος.

Σύνοδος NATO

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

■ Άγγελος Φουρντοζής

Η διαρκής προσπάθεια των αμερικανών ιμπεριαλιστών (σε συνεργασία με την ΕΕ) για την περικύκλωση της Ρωσίας και της Κίνας βρίσκεται πλέον σε κρίσιμο σημείο. Η πολιτική, οικονομική και στρατιωτική αντιπαράθεση που εκτυλίσσεται στην Ουκρανία είναι μια εικόνα από το άμεσο μέλλον του πλανήτη. Αφού τα προηγούμενα σχέδια των ΗΠΑ (Νέα Τάξη Πραγμάτων, Πόλεμος ενάντια στην «Τρομοκρατία») δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την οικονομική γιγάντωση της Κίνας και, κατά δεύτερον, των άλλων BRICS (αναπτυσσόμενες χώρες), τώρα πλησιάζει η ώρα των όπλων. ΗΠΑ και ΕΕ οργάνωσαν το φασιστικό πραξικόπημα στην Ουκρανία με μοναδικό σκοπό να ολοκληρώσουν την περικύκλωση της Ρωσίας (ήδη ελέγχουν αρκετές μαριονέτες, πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, όπως η Γεωργία). Η αποτυχία των φασιστών του Κιέβου να συντρίψουν στρατιωτικά τους αντιφασίστες αυτονομιστές των ανατολικών περιοχών, παρά τη βοήθεια της CIA και των μισθοφόρων της, οδηγεί σε αποφάσεις για στρατιωτικοποίηση της περιοχής, υπό την ομπρέλα του NATO και των αναβαθμισμένων αρμοδιοτήτων του.

Ήδη από το καλοκαίρι, ο Γ.Γ. του NATO Ράσμουσεν είχε προαναγγείλει την ενεργό στρατιωτική παρουσία του αντιδραστικού οργανισμού στην περιοχή, καθώς και την αύξηση των κονδυλίων για τη στρατιωτική ενίσχυσή του. Χαρακτηριστικά δήλωσε: «Η ασφάλεια είναι σαν την ασφάλιση - για να έχεις την καλύτερη θα πρέπει να πληρώσεις κάτι παραπάνω. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια νέα κατάσταση και το αντίτιμο είναι υψηλότερο».

Οι αποφάσεις της Συνόδου

Η Σύνοδος του NATO (28 κράτη-μέλη) πραγματοποιήθηκε την πρώτη εβδομάδα του Σεπτεμβρίου στην Ουαλία. Όπως ήταν φυσικό, στο επίκεντρο των συζητήσεων βρέθηκαν η Ουκρανία και η επαναδραστηριοποίηση του οργανισμού σε Συρία-Ιράκ-Λιβύη-Αφρική, με πρόσχημα την αντιμετώπιση των τζιχαντιστών.

Έτσι αποφασίστηκε η δημιουργία Νατοϊκής Δύναμης Ετοιμότητας, με τουλάχιστον 4.000 στρατιώτες, πλήρη υποστήριξη από αέρα και θάλασσα και δυνατότητα ταχείας ανάπτυξης μέσα σε λίγες μέρες και όχι εβδομάδες, όπως ίσχυε μέχρι τώρα. Επίσης, αποφασίστηκε η μόνιμη στρατιωτική παρουσία του NATO στην ανατολική Ευρώπη.

Είναι χαρακτηριστικό το απόσπασμα της ανακοίνωσης του Ράσμουσεν: «Θα διατηρήσουμε συνεχή παρουσία και δραστηριότητα σε αέρα, γη και θάλασσα στον ανατολικό τομέα της συμμαχίας, με στάθμευση εκ περιτροπής στις χώρες της περιοχής. Έχουμε ήδη μια Δύναμη Αντίδρασης του NATO. Είναι μια πολυεθνική δύναμη, με επίγειες, εναέρια και θαλάσσιες δυνάμεις, μαζί και ειδικές δυνάμεις. Μπορεί να αναπτυχθεί σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, για τη συλλογική άμυνα και τη διαχείριση κρίσεων. Συμφωνήσαμε να δημιουργήσουμε μια αιχμή δόρατος στο εσωτερικό της Δύναμης Αντίδρασης, μια μεγάλη Δύναμη Ετοιμότητας, που θα είναι σε θέση να αναπτυχθεί σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Για τη διευκόλυνση με ενισχύσεις, θα στήσουμε επίσης ένα κέντρο διοίκησης και ελέγχου στον Ανατολικό Τομέα της Συμμαχίας».

Είναι λοιπόν ολοφάνερη η νατοϊκή στό-

χευση προς τη Ρωσία και την Ασία γενικότερα. Οι υπόλοιπες αποφάσεις συμπληρώνουν το παζλ της νέας επιθετικότητας των δυτικών ιμπεριαλιστών:

α) Αύξηση των κρατικών δαπανών για στρατιωτικούς εξοπλισμούς όλων των κρατών-μελών. Επισημαίνεται πως πρέπει να καλυφθεί το κενό είκοσι χρόνων από την πτώση του Ανατολικού Μπλοκ και το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, όπου μειώθηκαν οι στρατιωτικές δαπάνες, πράγμα που έδωσε τη δυνατότητα στην Κίνα να πλησιάζει απειλητικά τα στρατιωτικά επίπεδα των Δυτικών.

β) Στις στρατιωτικές επιχειρήσεις να συμμετέχουν όλα ανεξαιρέτως τα κράτη-μέλη της συμμαχίας, δηλαδή να συμμετέχουν όλοι στο οικονομικό και πολιτικό κόστος των όποιων επιλογών της ηγεσίας του NATO, δηλαδή των ΗΠΑ.

γ) Να προετοιμαστεί η ένταξη στο NATO της Γεωργίας και του Μαυροβουνίου. Να ξεκινήσουν άμεσα οι συζητήσεις για μελλοντική ένταξη της Ουκρανίας, της Μολδαβίας και της Ιορδανίας.

δ) Να υλοποιηθεί νέα νατοϊκή επιχείρηση στο Αφγανιστάν το 2015, με πρόσχημα την «ασφάλεια» της χώρας που οι ίδιοι καταστρέψανε. Αυτό οφείλεται και στις βλέψεις της Ρωσίας να συνάψει σχέσεις με το Αφγανιστάν και να συμμετέχει στην ανοικοδόμηση των υποδομών του!

ε) Δράση του NATO σε Ιράκ, Λιβύη και Συρία με πρόσχημα την αντιμετώπιση των τζιχαντιστών (που οι ίδιοι εξόπλισαν για να χτυπήσουν τον Άσαντ).

στ) Συνεργασία για την αντιμετώπιση «απειλών» στο διαδίκτυο. Ουσιαστικά πρόκειται για προγράμματα κατασκοπίας κατά των βασικών αντιπάλων και αντιμετώπιση των αντίστοιχων προγραμμάτων Κίνας και Ρωσίας.

ζ) Προώθηση της αντιπυραυλικής άμυνας/ασπίδας, ειδικά στην ανατολική Ευρώπη.

Στο τέλος της Συνόδου, οι υπουργοί Άμυνας των κρατών-μελών του NATO συναντήθηκαν με τους ομολογούς τους από 24 χώρες-«φίλους» του NATO (Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Αυστρία, Αυστραλία, Βοσνία, Γεωργία, Φινλανδία, Ιρλανδία, Ιαπωνία, Καζακστάν, Μολδαβία, Μογγολία, Μαυροβούνιο, Μπαχρέιν, Μαρόκο, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Νέα Ζηλανδία, Νότια Κορέα, Σερβία, Σουηδία, Ελβετία, ΠΓΔΜ, Ουκρανία). Από αυτές ζητήθηκε να ενισχύουν οικονομικά και στρατιωτικά τις επιχειρήσεις του NATO όποτε τους ζητηθεί, όπως με τη λεγόμενη συμμαχία για την αντιμετώπιση του Ισλαμικού Κράτους.

Η Συγκυβέρνηση, πιστό σκυλί!

Σαμαράς, Βενιζέλος και Αβραμόπουλος συμμετείχαν στη Σύνοδο εκ μέρους της Ελλάδας, παίζοντας, όπως πάντα, τον ρόλο του πιστού σκυλιού των ιμπεριαλιστών. Ήδη από το καλοκαίρι είχαν πάρει θέση πλήρους υποστήριξης της φασιστικής κυβέρνησης του Κιέβου (όπως και όλη η ΕΕ) και δεν δίστασαν να στείλουν ελληνικά πλοία στη Μαύρη Θάλασσα, συμμετέχοντας στον αποκλεισμό της Ρωσίας. Στη συνάντησή του με τον αμερικανό υπουργό Άμυνας, τον Αύγουστο, ο Αβραμόπουλος δήλωνε ότι «η χώρα μας αποτελεί το οχυρό της Δύσης και τον κυματοθραύστη ανάρχασης της πλημμυρίδας του εξτρεμισμού, του θρησκευτικού σκοταδισμού και της κατάλυσης των θεμελιωδών ελευθεριών» και ότι «Η παγκόσμια

σταθερότητα χρειάζεται τη δυτική παρουσία. Το πιο επικίνδυνο σήμα που μπορούμε να δώσουμε στον κόσμο είναι ότι οι ΗΠΑ και η Ευρώπη δεν είναι αποφασισμένες να δράσουν για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους στην περιοχή όσον αφορά την ασφάλεια. Η Ευρώπη πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες της, να συμβάλει στην αποστολή της Ατλαντικής Συμμαχίας και στις στοχευμένες στρατιωτικές επεμβάσεις».

Βασιλικότεροι του Βασιλέως, λοιπόν, οι πολιτικοί εκπρόσωποι της ελληνικής αστικής τάξης, που ελπίζει πως η πλήρης ευθυγράμμιση της με τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς θα της αποφέρει κάποια ξεροκόμματα, όπως ευνοϊκή χάραξη της ΑΟΖ, αγωγούς φυσικού αερίου Αζερμπαϊτζάν-Ελλάδα, ευνοϊκή μεταχείριση στο θέμα του χρέους. Η αλήθεια είναι πως τίποτα από αυτά δεν πρόκειται να συμβεί. Κανένας δεν δίνει σημασία στους «ζητιάνους» της Ευρώπης, όπως μας αποκαλούν οι γερμανοί ιμπεριαλιστές. Τα όποια ψίχουλα για κάποιους έλληνες καπιταλιστές, θα σημάνουν δυσβάσταχτες καταστροφές (οικονομικές, και όχι μόνο) για τον ελληνικό λαό.

Απογοητευτική είναι και η στάση του ΣΥΡΙΖΑ. Τη στιγμή που αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, σε ανοιχτή συνε-

ργασία με φασίστες, επιτίθενται παντού (από τη Βενεζουέλα και την Ουκρανία ως την Αφρική), ο Τσίπρας δηλώνει πριν τις ευρωκλογές ότι «η χώρα ανήκει στο δυτικό πλαίσιο, ανήκει στην ΕΕ, στο NATO, αυτό δεν αμφισβητείται (...) με απασχολεί η χώρα σε αυτή την κρίσιμη γεωπολιτική συγκυρία να έχει συμμάχους ισχυρές χώρες που παίζουν ρόλο στα γεωπολιτικά πράγματα». Δηλαδή μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που δεν αμφισβητεί την ΕΕ και το NATO, θα στέλνει ελληνικά στρατεύματα ως τμήμα των νατοϊκών μας υποχρεώσεων να βομβαρδίζουν τους ουκρανούς αντιφασίστες;

Η δομική κρίση του καπιταλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο και η κατάρρευση-χρεοκοπία της Ελλάδας μας φέρνουν μπροστά σε πολέμους και καταστροφές. Η μόνη ελπίδα είναι το εργατικό κίνημα, χωρίς αυταπάτες, να παλέψει για την ανατροπή των αντεργατικών-αντιδραστικών κυβερνήσεων σε κάθε χώρα και ειδικά στην Ελλάδα. Με βάση την ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη, να σταματήσει τους ιμπεριαλιστικούς-πολεμικούς σχεδιασμούς, να υποστηρίξει τους δοκιμαζόμενους λαούς και κινήματα, να απεμπλέξει κάθε χώρα από τους αντιδραστικούς μηχανισμούς του κεφαλαίου, NATO και ΕΕ.

ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΙΑΓΚΑΗΣ (Ο.Σ.Σ.)

Από το 2001 λειτουργεί ο Ο.Σ.Σ., με συμμετοχή των Κίνας, Ρωσίας, Καζακστάν, Τατζικιστάν, Κιργιστάν, Ουζμπεκιστάν. Ο οργανισμός έχει σκοπό την προάσπιση των συμφερόντων Κίνας και Ρωσίας ενάντια στους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Στις συσκέψεις του καλούνται ως παρατηρητές πολλές ασιατικές χώρες. Από το 2001, ως στόχος του οργανισμού τέθηκε «η ασφάλεια στην περιοχή και η αντιμετώπιση των εξτρεμιστικών-αυτονομιστικών κινήματων στην Ασία». Οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων και ειδικά στην Ουκρανία οδηγούν σε ταχεία συνεργασία Ρωσίας-Κίνας ενάντια στις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους (βλ. NATO). Στην τελευταία Σύνοδο του καλοκαιριού με τίτλο «Συνέδριο για την Αλληλεπίδραση και τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης στην Ασία» συμμετείχαν 24 χώρες (ως παρατηρητές παρέστησαν η Ινδία, το Πακιστάν, το Ιράν, η Μογγολία και ως καλεσμένοι η Τουρκία, η Ν. Κορέα, η Ταϊλάνδη, το Αφγανιστάν, το Τουρκμενιστάν κ.α.). Κίνα και Ρωσία ξεκαθάρισαν πως πρέπει οι Ασιατικές Δυνάμεις να αναλάβουν την ασφάλεια της περιοχής, κρατώντας μακριά την επιρροή των ΗΠΑ. Ανακοίνωσαν τη δημιουργία στρατιωτικής «δύναμης ταχείας επέμβασης», που θα μπορεί να δρα σε όλο τον πλανήτη για την προάσπιση των συμφερόντων τους. Δημιουργείται δηλαδή ένα ρωσο-κινέζικο NATO. Αυτή η ανακοίνωση ήρθε ως επιστέγασμα των μεγάλων εξοπλιστικών προγραμμάτων της Κίνας (ειδικά στην κατασκευή στόλου) και των μεγάλων κοινών στρατιωτικών ασκήσεων με τη Ρωσία.

Η Ρωσία βοηθάει στον εκσυγχρονισμό του κινέζικου στρατού και η

Κίνα τη στηρίζει οικονομικά (βλ. την πρόσφατη μεταξύ τους συμφωνία για την αγορά ενέργειας αξίας 400 δις). Η τεράστια οικονομική δύναμη της Κίνας, με τον γιγάντιο συμβατικό στρατό, σε συνδυασμό με την πυρηνική δύναμη της Ρωσίας, δημιουργούν ένα ισχυρό αντίπαλο δέος απέναντι σε ΗΠΑ-ΕΕ, όχι μόνο σε στρατιωτικό αλλά και σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Ήδη έχουν ανακοινώσει τη δημιουργία δικής τους Παγκόσμιας Τράπεζας και Νομισματικού Ταμείου, που θα δανείζει/στηρίζει φθηνότερα χώρες που έχουν ανάγκη και χωρίς να επιβάλλει εξοντωτικά προγράμματα λιτότητας, ενώ ήδη πραγματοποιούν τις μεταξύ τους συναλλαγές στα δικά τους νομίσματα και εκτός δολαρίου. Αυτό προσπαθούν να το επεκτείνουν στις συναλλαγές τους με όλες τις ασιατικές χώρες.

Σχηματίζονται λοιπόν δύο καπιταλιστικά μπλοκ στον πλανήτη, με γιγάντια οικονομική και στρατιωτική δύναμη. Αν το εργατικό κίνημα δεν ανατρέψει στο εσωτερικό των χωρών αυτές τις μισάνθρωπες εξουσίες, μια πιθανή σύγκρουσή τους δεν απειλεί μόνο με γιγάντιες απώλειες αλλά με καταστροφή του ανθρώπινου είδους και του πλανήτη.

ΙΡΑΚ

Στο έλεος των τζιχαντιστών και της ιμπεριαλιστικής «ανθρωπιστικής βοήθειας»

Οι ΗΠΑ έσπευσαν άρον-άρον να επέμβουν ξανά στο Ιράκ για να ανακόψουν την επέλαση του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ), της ακραίας σουνιτικής οργάνωσης που χρηματοδοτήσε, εξόπλισε και εξέθρεψε ο ιμπεριαλισμός και οι υπηρέτες του στη Μ. Ανατολή. Μετά από δύο μήνες αμερικανικής «βοήθειας», το Ιράκ βυθίζεται στο χάος και βρίσκεται στα πρόθυρα της οριστικής του διάλυσης. Ήδη μετρά πάνω από 4.000 νεκρούς (από τον Ιούνιο) και 1,2 εκατομμύρια εκτοπισμένους. Παρά μάλιστα την ανάληψη διεθνούς δράσης από πλήθος «προθύμων», δυτικών κυρίως, χωρών για την αντιμετώπιση των φανατικών τζιχαντιστών, τα πλήγματα που έχει δεχτεί το ΙΚ δεν μπορούν να θεωρηθούν καίρια, αφού η υποχώρησή τους στην ιρακινή επικράτεια είναι μικρή και ίσως αναστρέψιμη, ενώ εξακολουθούν να σαρώνουν στα συριακά εδάφη. Το σκηνικό αστάθειας, αντικρουόμενων συμφερόντων και γενικής πολεμικής σύρραξης που διαμορφώνεται στην περιοχή μόνο ανησυχία μπορεί να προκαλεί.

Επέμβαση Πανικού

Ο Ομπάμα σύρθηκε σε επέμβαση, όταν η επέλαση του ΙΚ απείλησε τη Βαγδάτη και το φιλοδυτικό ιρακινό Κουρδιστάν και μαζί τους τις όποιες ισορροπίες είχαν καταφέρει να δημιουργήσουν οι Αμερικανοί για να ελέγχουν το Ιράκ πριν αποχωρήσουν από τη χώρα. Αντίθετα από τις προηγούμενες αμερικανικές επεμβάσεις, που είχαν σχεδιαστεί με λεπτομέρεια προσβλέποντας στον έλεγχο περιοχών, κοιτασμάτων πετρελαίου και ζωνών επιρροής, τώρα δεν υπάρχει ούτε προκαθορισμένο σχέδιο ούτε συγκεκριμένοι στόχοι. Υπάρχει μόνο μια πανικόβλητη προσπάθεια να φρενάρουν τη νέα απειλή. Αν σκεφτεί κανείς ότι οι προηγούμενες «μελετημένες» επεμβάσεις οδήγησαν σε πανωλεθρία των ιμπεριαλιστών και των σχεδιασμών τους, καταστροφή ολόκληρων χωρών, πλήρη αποσταθεροποίηση και ανατροπή ακόμα και φιλοδυτικών ή έστω συνεργάσιμων καθεστώτων, τι μπορεί να περιμένει από τη νέα ιμπεριαλιστική επιχείρησή;

Έσπειραν Ανέμους, Θερρίζουν Θυέλλες

Όσο καλοστημένη κι αν είναι η προπαγάνδα τους, όσο κι αν ρίχνει νερό στο μύλο της η απίστευτη βαναυσότητα του ΙΚ, όσες χώρες κι αν συνωστίζονται στο νέο συνασπισμό των προθύμων (ξεπερνούν τις 30), προσφέροντας ελεημοσύνη με σακιά ανθρωπιστικής βοήθειας, όπλα, μαχητικά, στρατιωτικούς συμβούλους και πολεμοφόδια για τη σωτηρία των φτωχών χριστιανών, σιτών, Πεζίντι κ.λπ. από τη βαρβαρότητα των τζιχαντιστών, δεν μπορούν να κρύψουν ότι το σημερινό χάος είναι δικό τους επίτευγμα: Καταρχήν, οι πολεμιστές του ΙΚ διαθέτουν υπερσύγχρονο οπλισμό, όχι μόνο χάρη στα οπλικά συστήματα που άφησε πίσω του ο διαλυμένος ιρακινός στρατός, αλλά και χάρη στην ενίσχυση που τους παρείχαν οι ιμπεριαλιστές, όταν τους χρησιμοποιούσαν για να ανατρέψουν τον Άσαντ στη Συρία. Επιπλέον, η γρήγορη εξάπλωση του ΙΚ στο Ιράκ οφείλεται στην αποδοχή του από τον σουνιτικό πληθυσμό, που υπέφερε από την καταπίεση της φιλοδυτικής σιτικής κυβέρνησης του Μαλίκι, με τις ευλογίες των Αμερικανών, που νόμιζαν ότι χρησι-

μοποιώντας τη μια θρησκευτική ομάδα ενάντια στην άλλη θα διατηρούσαν τον έλεγχο της χώρας. Η αναποτελεσματικότητα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης και η αξιοθαύμαστη ανθεκτικότητα του ΙΚ οφείλεται στην απροθυμία των σουνιτών Αράβων (των θρησκευτικών ηγετών και φυλάρχων τους, αλλά και του απλού κόσμου) να βοηθήσουν στη σταυροφορία εξόντωσης των τζιχαντιστών. Άλλωστε αυτοί που τους ζητούν να βοηθήσουν είναι οι μέχρι χθες εχθρικές σιτικές δυνάμεις (πολιτοφυλακές του Ιράν και ιρακινός στρατός). Ακόμα και τα παραδοσιακά φιλοϊμπεριαλιστικά καθεστώτα της περιοχής, όπως η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ, που αναγκάστηκαν να αποδεχτούν τις αμερικανικές επιλογές, φαίνεται ότι δεν έχουν πάψει να ενισχύουν κρυφά το ΙΚ, ποντάροντας στην ανατροπή του Άσαντ και αντιμετωπίζοντας με εχθρότητα την πρόσφατη αμερικανο-ιρακινή προσέγγιση και την ανάδειξη του σιτικού Ιράν σε ρυθμιστικό παράγοντα στην περιοχή. Ανάλογη στάση κρατάει και η Τουρκία, που φαίνεται να πατάει σε δύο βάρκες (συμμετέχει, αλλά όχι στις στρατιωτικές επιχειρήσεις), φοβούμενη ότι η ενίσχυση των ιρακινών Κούρδων ενάντια στο ΙΚ θα βοηθήσει τον αγώνα όλων των κουρδικών πληθυσμών (Τουρκίας, Συρίας, Ιράν, Ιράκ) για το ενιαίο Κουρδιστάν, απειλώντας τη δική της εδαφική ακεραιότητα. Άλλωστε, ενισχυμένοι δεν βγαίνουν μόνο οι φιλοδυτικοί Κούρδοι του Ιράκ, αλλά και της Τουρκίας και της Συρίας (όπου κυριαρχούν τα αριστερά αντι-ιμπεριαλιστικά PKK και PYD αντίστοιχα)

Ομοσπονδοποίηση ή Διάλυση

Η νεοσύστατη κυβέρνηση εθνικής ενότητας του Χαϊντάρ αλ Αμπάντι, σίτη και εκλεκτού των Αμερικανών, με μετριοπαθές προφίλ και διεθνή αποδοχή, αντιμετωπίζει πολλές προκλήσεις. Πέτυχε μεν τη συμμετοχή όλων των εθνοτικών-θρησκευτικών ομάδων στον κυβερνητικό συνασπισμό, η διατήρηση όμως αυτής της συναίνεσης θα εξαρτηθεί από την καταστολή των σιτικών πολιτοφυλακών που δρουν ανεξέλεγκτα, την άρση των διακρίσεων σε βάρος των σουνιτών, τη διατήρηση των ισορροπιών με τους Κούρδους, που επιδιώκουν την ανεξαρτητοποίησή τους, αλλά και την άμβλυνση των προστριβών μέσα στις ίδιες τις σιτικές ομάδες (οι ΗΠΑ είχαν ευνοήσει τις προσκείμενες στον Μαλίκι). Τα πρώτα σημάδια δεν είναι αισιόδοξα, καθώς, πέρα από τις συνεχιζόμενες αγριότητες των πολιτοφυλακών, επιθέσεις πραγματοποιούνται από το στρατό - με αφορμή τον πόλεμο κατά των τζιχαντιστών - και σε σουνιτικές περιοχές που δεν ελέγχει το ΙΚ. Κερδίζει, παράλληλα, διαρκώς έδαφος μέσα στους σουνιτές η προοπτική της δημιουργίας μιας αυτόνομης περιφέρειας, στα πρότυπα των Κούρδων. Οι τελευταίοι ετοιμάζονται να ζητήσουν δημοψήφισμα το Νοέμβριο στις αμφισβητούμενες περιοχές (όπως το Κιρκούκ) για τη διοικητική ένταξή τους στην αυτόνομη περιοχή του Κουρδιστάν και αναμένεται να το κερδίσουν με σημαντική πλειοψηφία. Η παραμονή των Κούρδων στο οποίο μελλοντικό Ιράκ θα εξαρτηθεί από την προθυμία της νέας κυβέρνησης να επιτρέψει το δημοψήφισμα και να διανείμει δίκαια τα έσοδα από το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο, όπως ορίζει το σύνταγμα, αλλά δεν εφάρμοσε ποτέ η προηγούμενη κυβέρνηση.

Το μέλλον του Ιράκ, όπως και της Συρίας και του συνόλου σχεδόν των χωρών της περιοχής είναι δύσκολο να προβλεφθεί. Το μόνο σίγουρο είναι ότι βρίσκεται σε ένα σημείο-καμπή στην ιστορία του και ότι αν η αραβική άνοιξη και οι διεργασίες που έβαλε μπρος δεν οδηγήσουν στην ανάπτυξη λαϊκών και εργατικών κινημάτων και την οργάνωση των λαών στη βάση των πραγματικών αναγκών τους, είναι ορατός ο κίνδυνος του σκοταδισμού και της οπισθοδρόμησης που αντιπροσωπεύουν η Αλ Κάιντα και το ΙΚ.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΚΑΜΠΟΤΖΗ

Στις 17 Σεπτεμβρίου, περίπου 50.000 εργαζόμενοι στον ιματισμό απήργησαν σε πάνω από 100 εργοστάσια και απαίτησαν από την κυβέρνηση, τους εργοδότες και τις πολυεθνικές, κατώτατο μηνιαίο μισθό 177 δολαρίων και να δεσμευθούν οι πολυεθνικές ότι δεν θα αποχωρήσουν από τη χώρα και θα διεξάγουν συλλογικές διαπραγματεύσεις με τα συνδικάτα. Η απεργία αυτή είναι συνέχεια του αγώνα για αξιοπρεπή κατώτατο μισθό, που τον Γενάρη αντιμετώπισε αιματηρή καταστολή από την αστυνομία και τον στρατό, με τη δολοφονία 5 εργατών, τον σοβαρό τραυματισμό άλλων 40 και 25 συλλήψεις.

Οι εργάτες του ιματισμού απαιτούν αύξηση του κατώτατου μισθού, που είναι στα 100 δολάρια, μόλις στο ένα τέταρτο του μισθού που εκτιμάται ότι απαιτείται για τη διαβίωση στην Καμπούτζη. Η κυβέρνηση και ο σύνδεσμος των εργοδοτών χρησιμοποιούν ως επιχειρήματα τις απειλές των πολυεθνικών όπως η H&M, η Zara, η Adidas και η C&A ότι θα αποχωρήσουν από τη χώρα αν αυξηθούν οι μισθοί. Από τις 50 πολυεθνικές μόλις 4 είναι διατεθειμένες να προχωρήσουν στο μέλλον σε αυξήσεις μισθών. Ταυτόχρονα με την απεργία άρχισε και καμπάνια διεθνούς αλληλεγγύης, καλώντας αγωνιστές από όλο τον κόσμο να πιάσουν καταστάματα που σχετίζονται κυρίως με τις πολυεθνικές GAP, Adidas, Levi's, Puma και Zara, οι οποίες αρνούνται κατηγορηματικά οποιαδήποτε αύξηση μισθών. Η καμπάνια είχε σημαντική επιτυχία στην Αυστραλία, όπου πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας στο Σίδνεϊ, στην Καμπέρα και στη Μελβούρνη.

ΣΟΥΗΔΙΑ

Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Φρέντρικ Ράινφελντ είναι πλέον παρελθόν, μετά την ήττα της στις εκλογές της 14ης Σεπτεμβρίου. Το κόμμα των Συντηρητικών αποδυναμώθηκε δραματικά, όπως και η «Συμμαχία» των αστικών κομμάτων, που πήρε 39,3%. Η ήττα των δεξιών οφείλεται στη σημαντική μετατόπιση ψηφοφόρων τους προς το νεοφασιστικό κόμμα των Σουηδών Δημοκρατών (ΣΔ), που είναι πια τρίτο κόμμα με ποσοστό 12,9%. «Νικήτρια» αναδείχθηκε η διαλυμένη πια «Κοκκινοπράσινη Συμμαχία» με 43,7%. Όμως οι Σοσιαλδημοκράτες, με ποσοστό 31,1% (από τα χειρότερα στην ιστορία τους), έχουν ανακοινώσει πως δεν θα σχηματίσουν κυβέρνηση με το Αριστερό Κόμμα (ρεφορμιστική μετάλλαξη του Κ.Κ. Σουηδίας, που απέσπασε 5,7%) λόγω της αντινεοφιλελεύθερης προεκλογικής του καμπάνιας, γεγονός που προκάλεσε την αποχώρηση των Πράσινων. Από την άλλη, η επιλογή των Σοσιαλδημοκρατών να συγκυβερνήσουν με τους Φιλελεύθερους και τους Κεντρώους, προκάλεσε τη διάλυση και της δεξιάς «Συμμαχίας» και τώρα οι Συντηρητικοί μένουν μόνοι τους.

Το κόμμα Πρωτοβουλία Φεμινιστριών (F!), που στις ευρωεκλογές είχε κερδίσει σχεδόν 5%, τώρα πήρε μόνο 3,2% και έτσι δεν ξεπερνά το όριο του 4% για την είσοδό του στο κοινοβούλιο.

Η Άκρα Αριστερά, παρόλο που οργάνωσε μαζικότερες αντιφασιστικές κινητοποιήσεις πριν και μετά τις εκλογές, δεν μπόρεσε να μεταφράσει αυτή τη δραστηριότητά της σε ψήφους. Οι κυριότερες οργανώσεις της, το Σοσιαλιστικό Κόμμα Δικαιοσύνης (SR, τμήμα της CWI), το Σοσιαλιστικό Κόμμα (SP, τμήμα της 4ης Διεθνούς) και το Κομμουνιστικό Κόμμα (CP, σταλινική οργάνωση) επικέντρωσαν τις προσπάθειές τους στις δημοτικές εκλογές και εξέλεξαν συνολικά 6 δημοτικούς συμβούλους.

Η προσπάθεια των Σοσιαλδημοκρατών να συνεχίσουν το έργο της διάλυσης και ιδιωτικοποίησης του κοινωνικού κράτους θα οδηγήσει στην ενίσχυση των φασιστών. Μια πραγματική αριστερά πρέπει να οργανώσει και να εκφράσει το εργατικό κίνημα και τους συμμάχους του, να εντείνει την κρίση των αστικών πολιτικών κομμάτων και να απογυμνώσει τους ακροδεξιούς των Σουηδών Δημοκρατών, αντί να παρακαλάει για «Κοκκινοπράσινη» κυβέρνηση, προσφέροντας αριστερό άλλοθι σε μια νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση που ενισχύοντας τελικά τους νεοφασίστες. Η επαναστατική αριστερά πρέπει να καλύψει γρήγορα τα κενά που δημιουργούνται στο πολιτικό σκηνικό, προς όφελος του εργατικού κινήματος.

Αφιέρωμα: 100 χρόνια απ' τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο

Από την χρεοκοπία της 2^{ης} στην 3^η Διεθνή β' μέρος: Η κατάρρευση της 2^{ης} Διεθνούς

■ Χρήστος Νομίδης

Η προδοσία

Στο συνέδριο της Β' Διεθνούς τον Αύγουστο του 1907 στη Στουτγκάρδη αναφέρεται σε απόφαση ότι οι πόλεμοι ανάμεσα στα καπιταλιστικά κράτη είναι αποτέλεσμα του ανταγωνισμού τους στη διεθνή αγορά, αποτελούν συστατικό στοιχείο του καπιταλισμού. Οριζόταν ως καθήκον των εργατών και της Β' Διεθνούς η πάλη ενάντια στον πόλεμο και τους πολεμικούς εξοπλισμούς, για τον αφοπλισμό κλπ. Πιο συγκεκριμένα προβλεπόταν ότι το εργατικό κίνημα και η Β' Διεθνή θα πρέπει να καταβάλλουν κάθε προσπάθεια να εμποδίσουν το ξέσπασμά του πολέμου, ανάλογα με την όξυνση της πολιτικής και ταξικής αντιπαράθεσης σε κάθε χώρα. Αν ο πόλεμος παρόλα αυτά ξεσπούσε, τότε η Β' Διεθνή θα πάλευσε με όλη της την δύναμη για τον άμεσο τερματισμό του, για να εκμεταλλευτεί την οικονομική και πολιτική κρίση ώστε ν' ανατρέψει την καπιταλιστική κυριαρχία.

Στο συνέδριο της Κοπεγχάγης (1910) υπήρχε μια παρόμοια απόφαση, μαζί όμως και μια απόφαση που έδειχνε τις αυταπάτες στο εσωτερικό της Β' Διεθνούς, καθώς καλούσε τους εργαζόμενους να διαδηλώσουν ενάντια στον αυξανόμενο κίνδυνο ενός πολέμου, να πιάσουν τις κυβερνήσεις τους να μειώσουν τους εξοπλισμούς και να διευθετήσουν τις διαφορές μέσω διατησίας.

Στο έκτακτο συνέδριο της Βασιλείας (Νοέμβριος 1912), με κύριο θέμα την στάση στον πόλεμο που πλησίαζε (ξέσπασμα Βαλκανικών Πολέμων, ανταγωνισμός των Μεγάλων Δυνάμεων για τον έλεγχο του χώρου της υπό διάλυση Οθωμανικής Αυτοκρατορίας), επιβεβαιώθηκαν οι αποφάσεις της Στουτγκάρδης και Κοπεγχάγης, οι αναφορές στην αλληλεγγύη των προλεταρίων όλων των εθνών. Το Συνέδριο θεωρούσε τον φόβο των αρχουσών τάξεων ότι ένας παγκόσμιος πόλεμος θα προκαλούσε τη σοσιαλιστική επανάσταση ως τη μεγαλύτερη εγγύηση για την ειρήνη. Καθόρισε συγκεκριμένα καθήκοντα για τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα στις διάφορες χώρες. Ερίχνε ιδιαίτερο βάρος στην πάλη του εργατικού κινήματος και των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων σε Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία. Διαπίστωνε σωστά ότι οι εξελίξεις καθορίζονται από τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό ανάμεσα σε Αγγλία και Γαλλία απ' τη μια μεριά και τη Γερμανία απ' την άλλη. Καλούσε τους προλετατίους και τους σοσιαλιστές όλων των χωρών σε πόλεμο κατά του πολέμου με όλα τα μέσα.

Όμως αυτές οι ομόφωνες αποφάσεις δεν αρκούσαν για να σπάσουν τις αυταπάτες της πλειοψηφίας των ηγετών στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Όπως γράφει ο Χόμπσμπωμ, ακόμα και την τελευταία στιγμή, στις 28 Ιουλίου 1914, όταν η Αυστρία είχε πλέον κηρύξει πόλεμο στη Σερβία, οι ηγέτες των σοσιαλιστικών κομμάτων «ήταν πεισμένοι ότι ένας γενικευμένος πόλεμος ήταν αδύνατος και ότι σίγουρα θα βρισκόταν κάποια ειρηνική λύση». «Εγώ προσωπικά», δήλωνε στις 29 Ιουλίου ο Βίκτορ Αντλερ, ηγέτης του αυστριακού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, «δεν πιστεύω ότι θα γίνει ένας γενικευμένος πόλεμος».

Με το ξέσπασμα του πολέμου, η συ-

ντριπτική πλειοψηφία των εθνικών τμημάτων της Β' Διεθνούς στήριξαν το καθένα τη δική του αστική τάξη, στέλνοντας τους προλετατίους της Ευρώπης στην αλληλοσφαγή. Στη Γερμανία, όλοι οι σοσιαλδημοκράτες βουλευτές –με μοναδική, φωτεινή εξαίρεση τον Καρλ Λίμπκνεχτ– υπερψήφισαν τον προϋπολογισμό για τον πόλεμο και επίσης το κόμμα συμφώνησε σε «ανακωχή» με την κυβέρνηση, υποσχόμενο ν' απέχει από οποιαδήποτε απεργία στη διάρκεια του πολέμου. Στη Ρωσία, ο παλιός μαρξιστής Πλεχάνοφ τάχθηκε στην πλευρά του Τσάρου. Στη Βρετανία, το Εργατικό Κόμμα στήριξε την «εθνική υπόθεση». Ο διεθνισμός της Β' Διεθνούς ήταν το πρώτο θύμα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

Ο Λένιν έγραφε: «Η χρεοκοπία της Β' Διεθνούς είναι χρεοκοπία του οπορτουνισμού, που καλλιεργήθηκε πάνω στο έδαφος των ιδιομορφιών μιας περασμένης ιστορικής εποχής (της λεγόμενης «ειρηνικής εποχής») και... κυριάρχησε ουσιαστικά μέσα στη Διεθνή. Οι οπορτουνιστές... προετοίμαζαν αυτή την χρεοκοπία, αρνούμενοι τη σοσιαλιστική επανάσταση και υποκαθιστώντας τη με τον αστικό ρεφορμισμό, αρνούμενοι την ταξική πάλη και την αναγκαία μετατροπή της, σε ορισμένες στιγμές, σε εμφύλιο πόλεμο και κηρύχνοντας τη συνεργασία των τάξεων... τον αστικό σοβινισμό, που τον ονομάζουν πατριωτισμό και υπεράσπιση της πατρίδας, και αγνοώντας ή αρνούμενοι τη βασική αλήθεια του σοσιαλισμού, που έχει ήδη διατυπωθεί από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, ότι οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα περιορίζοντας τον αγώνα ενάντια στο μιλιταρισμό σε μια συναισθηματική μικροαστική άποψη, αντί ν' αναγνωρίσουν την αναγκαιότητα του επαναστατικού πολέμου των προλεταρίων όλων των χωρών ενάντια στην κεφαλαιοκρατία όλων των χωρών μετατρέποντας την απαραίτητη χρησιμοποίηση του αστικού κοινοβουλευτισμού και της αστικής νομιμότητας σε φετίχ αυτής της νομιμότητας και ξεχνώντας ότι σε εποχή κρίσης είναι υποχρεωτικές οι παράνομες μορφές οργάνωσης και ζύμωσης».

Η Β' Διεθνή διαλύθηκε στο ξέσπασμα του πολέμου, κάνοντας ό,τι περνούσε απ' το χέρι της για ν' αλυσοδέσει το προλεταριάτο στο μαντρί του πατριωτισμού. Ήταν μια προδοσία χωρίς προηγούμενο στην ιστορία του εργατικού κινήματος, που πληρώθηκε με ποταμούς αίματος.

Για μια Κομμουνιστική Διεθνή

Μόνο μια μειοψηφία επαναστατών τάχθηκε ανοιχτά και δυναμικά ενάντια στον πόλεμο: οι Γερμανοί σπαρτακιστές (Ρόζα Λούξεμπουργκ, Καρλ Λίμπκνεχτ κ.λπ.), οι μπολσεβίκοι (Λένιν κ.λπ.), ο Τρότσκι κ.α. Οι Λούξεμπουργκ και Λίμπκνεχτ φυλακίστηκαν για την αντιπολεμική πάλη τους. Παρά τις διαφορές τους, όλοι συμφωνούσαν ότι ο πόλεμος ήταν παιδί του καπιταλισμού, ότι το προλεταριάτο και η ανθρωπότητα βρίσκονταν μπροστά στο δίλημμα: Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα. Ο Μεγάλος Πόλεμος ήταν μόνο η αρχή. Όσο επιβίωνε το καπιταλιστικό σύστημα, τόσο μεγαλύτερες οι καταστροφές που επιφύλασσε στην ανθρωπότητα.

Τον Σεπτέμβριο του 1915, στο Τσίμερβαλντ της Ελβετίας, έγινε μια προσπάθεια για μια σοσιαλιστική, επαναστατική απόφαση στο πολεμικό σφαγείο. Στο Μανιφέστο του Τσίμερβαλντ καταγγέλλεται ο ιμπεριαλισμός ως υπεύθυνος για τη μετατροπή της Ευρώπης σε ανθρωποσφαγείο, τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και η σοσιαλπατριωτική πολιτική ως προδότες του προλεταριάτου. Γίνεται έκκληση στους εργαζόμενους να ενωθούν πέρα απ' τα εθνικά σύνορα, να παλέψουν για ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις, την απελευθέρωση των υπόδουλων εθνών και τάξεων, για τον σοσιαλισμό. Το Μανιφέστο του Τσίμερβαλντ υπέγραψαν σοσιαλιστές (οι περισσότεροι μειοψηφίες στα κόμματά τους) της Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, Ρωσίας, Πολωνίας, Σουηδίας, Δανίας, Ελβετίας και των Βαλκανίων.

Στη συνέχεια έγινε ένα δεύτερο συνέδριο, στο Κίνταλ της Ελβετίας (Απρίλιος 1916), με 43 αντιπροσώπους από 10 χώρες. Σ' αυτά τα συνέδρια υπήρχε μια σχετικά ισχυρή κεντριστική τάση, με επικεφαλής τον Κάουτσκι, που παρότι αντιτάσσονταν στον πόλεμο, επεδίωκε συμβιβασμό με τους σοσιαλπατριώτες. Απ' αυτήν θα γεννηθεί το 1921 η λεγόμενη «2^{1/2} Διεθνή», που πολύ σύντομα (1923) θα ενταχθεί ξανά στην Β' Διεθνή, που είχε ανασυγκροτηθεί μετά το τέλος του πολέμου. Λόγω των κεντριστών, τα δύο αυτά συνέδρια δεν υιοθέτησαν με καθαρό τρόπο την ντεφετιστική πολιτική του Λένιν, δηλαδή την πάλη του προλεταριάτου για την ήττα της δικής του αστικής τάξης στον πόλεμο και τη μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο.

Για τον Λένιν, το Τσίμερβαλντ και το Κίνταλ ήταν προσπάθειες οικοδόμησης μιας νέας Διεθνούς. Αποτιμούσε ως εξής το Τσίμερβαλντ: «Αργά προχωρεί η ανάπτυξη του διεθνούς σοσιαλιστικού κινήματος στην εποχή αυτή της απίστευτα βαθιάς κρίσης... Ωστόσο, όμως, προχωρεί προς την κατεύθυνση ακριβώς της ρήξης με τον οπορτουνισμό και το σοσιαλσοβινισμό». Σε γράμμα του στον Ζινόβιεφ, ο Λένιν χαρακτήριζε το Τσίμερβαλντ «πρώτο βήμα προς την 3^η Διεθνή... ένα διστακτικό και ασυνεπές βήμα προς τη διάσπαση με τον οπορτουνισμό», το οποίο συνιστούσε ταυτόχρονα και «δυνατότητα υποτροπής».

«Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό», έγραφε λίγους μήνες μετά ο Λένιν, «αν δεν είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένη με την πάλη ενάντια στον οπορτουνισμό, είναι κούφια φράση ή απάτη. Μία από τις κύριες ελλείψεις του Τσίμερβαλντ και του Κίνταλ και μια απ' τις βασικές αιτίες του πιθανού φιάσκου αυτών των εμβρύων της 3^{ης} Διεθνούς, είναι ακριβώς ότι το ζήτημα της πάλης ενάντια στον οπορτουνισμό δεν είχε μπει καν ανοιχτά, χωρίς να μιλήσω για τη λύση του με την έννοια ότι χρειάζεται η ρήξη με τους οπορτουνιστές». Αυτό το ξεκαθάρισμα βασάνιζε όλο και περισσότερο τον Λένιν προς τα τέλη του 1916. Το σχέδιο αυτό θα πάρει νέα ώθηση με τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης, που ήταν μια τρανή απόδειξη ότι οι ιδέες του Λένιν, του Τρότσκι και των συντρόφων τους ήταν σωστές.

Το Γενάρη του 1918 συνήλθε στην Πετρούπολη η πρώτη διεθνής σύσκεψη προετοιμασίας ίδρυσης της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Πήραν μέρος αντιπρόσωποι των

Μπολσεβίκων, των αριστερών εσέρων, των αριστερών Σοσιαλδημοκρατών της Σουηδίας, της Νορβηγίας, της Αγγλίας, των ΗΠΑ, καθώς και των πολωνών, ρουμάνων, τσέχων και κροατών διεθνιστών. Αποφασίστηκε να κληθεί διάσκεψη της αριστερής πτέρυγας του διεθνούς εργατικού κινήματος υπό τους εξής όρους: «1. Συμφωνία των κομμάτων και οργανώσεων ν' ακολουθήσουν το δρόμο της πάλης ενάντια στις δικές τους κυβερνήσεις για άμεση ειρήνη. 2. Υποστήριξη της Οκτωβριανής Επανάστασης και της Σοβιετικής εξουσίας». Η απόφαση αυτή στάλθηκε σε όλα τα αριστερά κόμματα και ομάδες ανά τον κόσμο. Φυσικά, τα κόμματα της Β' Διεθνούς αρνήθηκαν, καθώς π.χ. στη Γερμανία είχαν ήδη βοηθήσει στην κατάπνιξη της γερμανικής επανάστασης. Ακόμα υποστήριζαν την αντιμαρξιστική θεωρία ότι στην καθυστερημένη Ρωσία, η σοσιαλιστική επανάσταση ήταν πρόωρη.

Το Γενάρη του 1919 συνήλθε στη Μόσχα νέα διεθνής διάσκεψη, που ενέκρινε ομόφωνα πρόταση του Λένιν για ίδρυση της 3^{ης} Διεθνούς στο κοντινότερο χρονικό διάστημα και απηύθυνε πρόσκληση σε 39 αδελφά κόμματα και ομάδες.

Ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς

Την 1^η Μάρτη 1919 πραγματοποιήθηκε προκαταρκτική σύσκεψη. Εκεί ο αντιπρόσωπος του ΚΚ Γερμανίας Εμπερλάιν, στηριζόμενος στο δεσμευτικό πληρεξούσιο της ΚΕ του κόμματός του, τάχθηκε κατά της άμεσης ίδρυσης της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Η σύσκεψη αποφάσισε να συγκληθούν σε σώμα οι αντιπρόσωποι, αλλά να μην ονομαστεί συνέδριο, μάλιστα ιδρυτικό, της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Στη συνέχεια, όμως, κατά τη διάρκεια των εργασιών και μπρος στην επιθυμία των υπόλοιπων αντιπροσώπων, ο Εμπερλάιν πείστηκε να μην εμποδίσει μια τέτοια εξέλιξη, απέχοντας απ' την ψηφοφορία. Έτσι η Συνδιάσκεψη μετονομάστηκε σε Πρώτο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Το βράδι της 2 Μάρτη 1919, στο Κρεμλίνο, με τον Λένιν στο βήμα, 52 αντιπρόσωποι από 35 οργανώσεις 21 χωρών της Ευρώπης, Αμερικής και Ασίας όρθιοι τιμούν τους νεκρούς Λούξεμπουργκ και Λίμπκνεχτ, τους μεγάλους ηγέτες του γερμανικού και διεθνούς προλεταριάτου. Είναι η έναρξη του ιδρυτικού συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Στο συνέδριο μπήκαν οι βάσεις για τη δημιουργία μιας παγκόσμιας οργάνωσης της εργατικής τάξης, ικανής ν' ανταποκριθεί στα καθήκοντα της παγκόσμιας επανάστασης. Κατοχυρώθηκε επίσης η αρχή της πειθαρχίας των εθνικών τμημάτων στη Διεθνή, η εφαρμογή των αποφάσεων των συνεδρίων της. Στο δεύτερο συνέδριο (Ιούλης 1920) καθορίστηκαν οι περίφημοι «21 όροι» για κάθε κόμμα που ήθελε να ενταχθεί.

Βέβαια, τα κόμματα και οργανώσεις που συμμετείχαν στην ίδρυση της 3^{ης} Διεθνούς δεν ήταν ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά έτοιμα να εκπληρώσουν την αποστολή τους. Αρκετά ήταν μικρές ομάδες χωρίς ρίζες στην εργατική τάξη. Πολλά παρέκκλιναν σε «υπεραριστερές» θέσεις. Ωστόσο μια νέα εποχή για το διεθνές εργατικό κίνημα και την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση είχε ανοίξει.

47 χρόνια απ' τη δολοφονία του Τσε

Τον Ιούνιο του 1928 γεννιόταν στο Ροζάριο της Αργεντινής ο Ερνέστο Γκεβάρα. Ανήκε σε μεσοαστική οικογένεια και σπούδασε γιατρός. Όπως πολλοί φοιτητές στις αρχές της δεκαετίας του 1950, επηρεάστηκε απ' την φρικτή καθυστέρηση της Λατ. Αμερικής (που γνώρισε από κοντά όταν τη διέσχισε ολόκληρη με μια μοτοσυκλέτα), την εξάρτησή της απ' τον ιμπεριαλισμό και προσπάθησε να βρει μια επαναστατική διέξοδο.

Το 1954, συμμετείχε στη Γουατεμάλα στο κίνημα υποστηρικτών της κυβέρνησης Αρμπενς. Το πραξικόπημα του συνταγματάρχη Αρμάς (καθοδηγούμενο απ' τη CIA) κατέπνιξε το κίνημα, παρά την ηρωική συμμετοχή των εργατών και αλλοδαπών εθελοντών στις ταξιαρχίες υποστήριξης. Στη Γουατεμάλα, ο Τσε επηρεάστηκε απ' την περουβιανή Ίλδα Γκαδέα, εξόριστο μέλος της Λαϊκής Επαναστατικής Αμερικάνικης Συμμαχίας.

Η έλλειψη μιας γνήσιας επαναστατικής πολιτικής απ' τα ντόπια ΚΚ (δορυφόροι του Κρεμλίνου), η ανυπαρξία πλατιών εργατικών μαζών και επαναστατικών οργανώσεων, ώθησε τους πιο ριζοσπάστες διανοούμενους ν' αναζητήσουν έναν «συντομότερο» δρόμο απ' αυτόν του μαζικού εργατικού κινήματος: τον αντάρτικο αγώνα, στηριγμένο στους αγρότες, την ένοπλη περικύκλωση των πόλεων, που θα μετουσιωθεί αργότερα στη θεωρία του

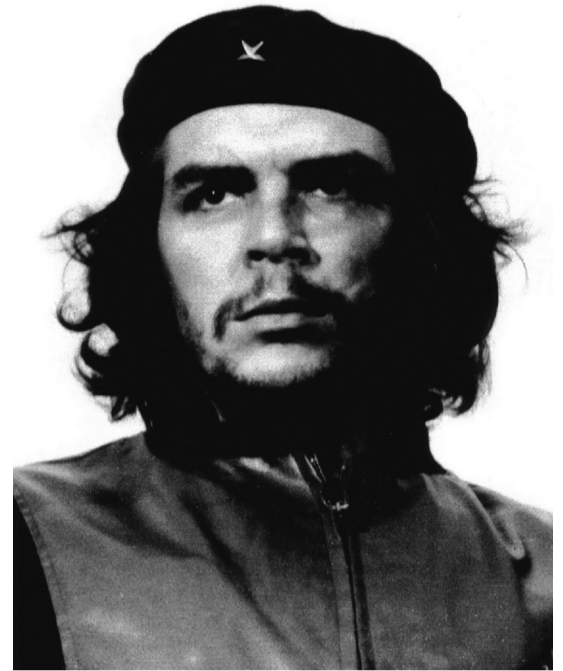
«εστιασμού».

Στο Μεξικό, αργότερα, ο Τσε γνώρισε τον Φιντέλ Κάστρο. Το 1956, ο Τσε και 82 άλλοι αντάρτες υπό τον Κάστρο έκαναν την περίφημη απόβαση με το Γκράνμα – και μετά από 2 χρόνια σκληρών αγώνων, το αμερικανόφιλο καθεστώς Μπατίστα κατέρρευσε, όταν το αντάρτικο συνδυάστηκε με την αποφασιστική κινητοποίηση της εργατικής τάξης. Την Πρωτοχρονιά του 1959, ύστερα από μια μεγάλη γενική απεργία, οι αντάρτες μπήκαν στην Αβάνα και η επικράτηση της Κουβανέζικης Επανάστασης – με τον Τσε πλέον θρύλο – ήταν γεγονός.

Η νεαρή κουβανέζικη επανάσταση προχώρησε μετεξελισσόμενη σε σοσιαλιστική, τσάκισε την εισβολή που οργάνωσαν οι ΗΠΑ στον Κόλπο των Χοίρων, αρχίζοντας να έχει σημαντικές επιτυχίες (εξάλειψη πείνας, ασθενειών, αναλφαβητισμού κ.α.). Πήρε ιδιάζουσα μορφή, με το προλεταριάτο και τις οργανώσεις του να παίζουν ρόλο «συμπληρωματικής δύναμης» στο αντάρτικο κίνημα (λάθος που θα πληρώσει με την ζωή του ο Τσε στη Βολιβία, καθώς υποτίμησε τη σημασία του οργανωμένου προλεταριάτου), ενώ ταυτόχρονα η Κούβα προσδενόταν όλο και περισσότερο στο άρμα της γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου. Απ' την άλλη, η Κούβα ενίσχυε αντάρτικα κινήματα διεθνώς, ενώ ο ίδιος ο Τσε ως υπουργός βιομηχανίας προσκάλεσε στην Κούβα τον ηγέτη της 4^{ης} Διεθνούς και επιφανή

μαρξιστή Ερνέστ Μαντέλ για να συνδράμει στην προσπάθεια σοσιαλιστικής οικοδόμησης – μια κίνηση κατάφωρα αντίθετη με τη μονολιθικότητα και το συντηρητισμό της σοβιετικής γραφειοκρατίας.

Ο Τσε άρχισε να έρχεται σε αυξανόμενη αντίθεση με τη Μόσχα, πάνω στα θέματα των κρατικοποιήσεων, της έλλειψης υποστήριξης απ' την ΕΣΣΔ στις εξαρτημένες χώρες και τις πελατειακές σχέσεις που επέδωκε μ' αυτές (γεγονός που καταγγέλλθηκε απ' τον Τσε στο 2^ο αφροαμερικάνικο συνέδριο του 1965) και πρωτίστως της πολιτικής της «ειρηνικής συνύπαρξης». Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επανάσταση πρέπει να επεκταθεί, εξού και το περίφημο σύνθημα για «πολλά Βιετνάμ». Η πνιγνή ατμόσφαιρα που δημιουργούσε για τον γενναίο επαναστάτη ο σταδιακός θανάσιμος εναγκαλισμός της Κούβας με τη σοβιετική γραφειοκρατία, τον ώθησαν ν' αφήσει το «νησί της επανάστασης», προσπαθώντας να οργανώσει εξεγέρσεις στο Κονγκό και τη Βολιβία. Ένα λάθος του ήταν μάλλον η απολυτοποίηση της «αντάρτικης συνταγής» της Κούβας, η μη ακριβής κατανόηση του ρόλου του μαζικού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Με 12 μόνο μαχητές, μπήκε στη Βολιβία οργανώνοντας δολιοφθορές στα κυβερνητικά στρατεύματα. Τε-

λικά, αποτυγχάνοντας να ξεσηκώσει τους φτωχούς αγρότες, απομονωμένος απ' την ντόπια εργατική τάξη και αντιμέτωπος με την εχθρότητα του βολιβιανού ΚΚ (ελεγχόμενου απ' το Κρεμλίνο), αιχμαλωτίστηκε σε ενέδρα του στρατού. Όλοι οι άνδρες του σκοτώθηκαν, ο ίδιος συνελήφθη και λίγο μετά εκτελέστηκε (9 Οκτωβρίου 1967).

Ο αργεντίνος επαναστάτης έγινε το συνώνυμο του επαναστατικού ηρωισμού, ενέπνευσε γενιές και γενιές αγωνιστών και μαχητών, έγινε τραγούδι και σύμβολο εδώ και 50 χρόνια. Το άστρο του Τσε μας φωτίζει ακόμα τον δρόμο, ένα απ' τα πιο κρυστάλλινα παραδείγματα αυτοθυσίας, ηρωισμού και εντιμότητας.

■ Βασίλης Ζόγκας

Μπάλα Τάμποε (1922–2014)

Έφυγε απ' τη ζωή την 1/9, σε ηλικία 92 ετών, ο Μπάλα Τάμποε, μια απ' τις σημαντικότερες μορφές του παγκόσμιου τροτσκιστικού κινήματος. Φοιτητής εντάχθηκε στο εργατικό κίνημα και στο LSSP Σοσιαλιστικό Κόμμα της Σρι Λάνκα) /ΛΣΣΠ¹, τότε τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς στη Σρι Λάνκα. Γρήγορα αναδείχτηκε σε ηγετική μορφή, συμμετέχοντας στην οργάνωση των εργαζομένων στο Δημόσιο (απολύθηκε λόγω του ηγετικού του ρόλου στη μεγάλη απεργία των δημόσιων υπαλλήλων το 1947). Συμμετείχε στη CMU², το 1. Το LSSP για πολλές δεκαετίες ήταν το μεγαλύτερο κόμμα της 4^{ης} Διεθνούς. Ήταν το μοναδικό τροτσκιστικό κόμμα στον κόσμο (περισσότερο κι απ' το βολιβιανό τμήμα) που οργάνωσε το ίδιο την εργατική τάξη της χώρας του, ήταν μαζικό και επίσης ένα απ' τα δυο τροτσκιστικά κόμματα (μαζί με το βολιβιανό) που έφτασε κοντά στην κατάληψη της εξουσίας το 1960. Η δύναμή του οφείλονταν κυρίως στα εξής: α) Υπήρξε ο οργανωτής της εργατικής τάξης και των αγώνων της. β) Υπήρξε ο οργανωτής της αντίστασης ενάντια στους άγγλους αποικιοκράτες, την ώρα που οι αστοί και οι σταλινικοί απείχαν. Βλ. περισσότερα στο, *Η 4η Διεθνής*, Πιερ Φρανκ, Εκδόσεις Εργατική Πάλη, σελ. 99–104, και *Μαρξιστικό Δελτίο*, Οκτώβριος 1964, φύλλο 31, Τόμος II 1964–67, Εκδόσεις Εργατική Πάλη. 2. Το όνομα που είχε επί κυριαρχίας

συνδικάτο των λιμενεργατών, από τα μεγαλύτερα της Σρι Λάνκα. Το 1948 έγινε Γεν. Γραμματέας της CMU και έτσι αυτό το μεγάλο και δυναμικό συνδικάτο πέρασε στην επιρροή του LSSP. Το 1963, ηγήθηκε μιας μεγάλης απεργίας λιμενεργατών στο Κολόμπο³ που γρήγορα εξελίχτηκε σε γενική απεργία των εργαζομένων σ' όλο το νησί, αφιτώντας την κατάσταση έκτακτης ανάγκης της κυβέρνησης Μπαταρανάικε.

Ήταν ηγέτης του LSSP, πάλεψε κατά αγγλικού ιμπεριαλισμού και ήταν ένα από τα λίγα μέλη του Πολιτικού Γραφείου που αντιτάχθηκε στη συμμετοχή στην αστική κυβέρνηση Μπαταρανάικε το 1964. Λόγω αυτής της προδοτικής πράξης της ηγεσίας του κόμματος (Κόλβιν ντε Σίλβα, Λέσλι Γκουναβαρντένε κ.α. και κυρίως ο Ν. Μ. Περέρα), το LSSP διαγράφηκε από την 4^η Διεθνή, διασπάστηκε και ο Μπάλα Τάμποε (μαζί με τον Έντμουν Σαμαρακόντι) ίδρυσαν το Λάνκα Σάμα Σαμάγια Πάρτι (επαναστατικό), το οποίο η Ενιαία Γραμματεία (ΕΓ) της 4^{ης} Διεθνούς αναγνώρισε σε τμήμα της. Ωστόσο το (επαναστατικό) LSSP δεν κατόρθωσε να εξελιχθεί σε μαζικό κόμμα και λίγο αργότερα το μεγαλύτερο μέρος των μελών απορροφήθηκε από το NSSP των Βρετανών, μετονομάστηκε σε Σρι Λάνκα («ευλογημένο Νησί») το 1972, για την ακρίβεια σε *Λαϊκή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Σρι Λάνκα*.

3. Οικονομική πρωτεύουσα και η μεγαλύτερη πόλη της Σρι Λάνκα

(Νέο Σοσιαλιστικό Κόμμα), που είναι το σημερινό τμήμα της Ε.Γ της 4ης Διεθνούς. Ο Μπάλα Τάμποε ήταν δυσχερής με την ΕΓ, αλλά παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του πιστός στις αρχές της 4^{ης} Διεθνούς, διατηρούσε καλές σχέσεις με το NSSP και τον ηγέτη του Vickramabahu Karunaratne, περισσότερο γνωστός ως Μπαχού.

Ο Μπάλα Τάμποε ήταν γνώστης της μαρξιστικής θεωρίας και κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να μεταδώσει τις γνώσεις του στις εργατικές και λαϊκές μάζες. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η μελέτη του για τη Διάρκεια Επανάσταση (ασχολήθηκε στις δεκαετίες του '50 και του '60), την κατανόηση της οποίας από τις εργατο-αγροτικές μάζες θεωρούσε κλειδί για την επιτυχία της προλεταριακής επανάστασης στη Σρι Λάνκα. Γεννημένος στη Τζάφνα, πρωτεύουσα της περιοχής των Ταμίλ, ήταν και ο ίδιος Ταμίλ και γόνος μιας από τις σημαντικότερες οικογένειες αυτής της εθνότητας (18%

4. Όπως και όλη η ηγεσία του LSSP, είχε σπουδάσει (νομικά) στα καλύτερα αγγλικά κολέγια και πανεπιστήμια, συμπεριλαμβανομένων και της Αγγλίας.

του συνολικού πληθυσμού της Σρι Λάνκα, περίπου 23 εκ.). Είχε πάντοτε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το μέλλον αυτής της εθνότητας, ιδιαίτερα στα χρόνια της ένοπλης εξέγερσής για την ανεξαρτησία τους (1983–2009), όπως και για τις διάφορες θρησκευτικές κοινότητες (βουδιστές, ινδουιστές, χριστιανοί/καθολικοί, μουσουλμάνοι) και αγωνιζόταν για την αρμονική συμβίωση όλων.

Μέχρι περίπου το 2010 ασχολούνταν ενεργά με τα συνδικαλιστικά θέματα και τη CMU. Ο θάνατος του είναι μια μεγάλη απώλεια για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα της Σρι Λάνκα. Οι εργατοαγροτικές μάζες της χώρας οφείλουν πολλά σ' αυτόν τον επαναστάτη, που αφιέρωσε τη ζωή του στην υπεράσπιση των συμφερόντων τους και στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης και σίγουρα θα τιμούν την μνήμη του παντοτινά.

Ε.Π.

Η επέτειος της Κινέζικης Επανάστασης

Το φθινόπωρο του 1949, οι εργατικές και αγροτικές μάζες της Κίνας, κάτω από την ηγεσία του ΚΚ Κίνας και του Μάο Τσετούνγκ, κατέλαβαν την εξουσία και μετέτρεψαν την Κίνα σε εργατικό κράτος, μετά από μια επανάσταση που κράτησε πάνω από είκοσι χρόνια.

Εξέγερση και προδοσία

Η Κίνα βρισκόταν τον 19ο αιώνα σε μεγάλη καθυστέρηση σε σχέση με τις χώρες της Δύσης. Η συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού ήταν φτωχοί αγρότες, που ζούσαν κάτω από άθλιες συνθήκες, στο έλεος των λιμών, των ασθενειών και των φυσικών καταστροφών, που άφηναν πίσω τους εκατομμύρια θύματα. Η εμφάνιση του ιμπεριαλισμού επιδείνωσε ακόμα περισσότερο την κατάσταση, καθώς ο τεράστιος φυσικός πλούτος της χώρας μπήκε στο στόχαστρο της Αγγλίας και αργότερα σχεδόν όλων των μεγάλων δυνάμεων της εποχής. Η πολιτική ανεξαρτησία και η εξουσία της αυτοκρατορικής δυναστείας τυπικά διατηρούνταν, ωστόσο στην ουσία η Κίνα ήταν μια μισοαποικιακή χώρα, πλήρως εξαρτημένη από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, που απομυζούσαν τον πλούτο της και στραγγάλιζαν την ανάπτυξη της.

Στις αρχές του 20ου αιώνα, η περιορισμένη εκβιομηχάνιση των πόλεων της παραλιακής ζώνης οδήγησε στην εμφάνιση μιας εθνικής βιομηχανικής αστικής τάξης και ενός ολιγάρθιμου, αλλά εξαιρετικά συγκεντρωμένου προλεταριάτου. Τα συμφέροντα της νέας αστικής τάξης περιλάμβαναν την ανατροπή των αναχρονιστικών κοινωνικών δομών και την επιδίωξη της εθνικής ανεξαρτησίας και εκφράστηκαν με τη δημιουργία του κόμματος του Κουόμιντανγκ. Το 1911 το Κουόμιντανγκ, με ηγέτη τον Σουν Πιατ Σεν, ανέτρεψε τον αυτοκράτορα Που Πι ξεκινώντας την αστική επανάσταση. Ωστόσο, η εδραίωση της εξουσίας του εμποδιζόταν από διασπαστικές κινήσεις τοπικών πολέμαρχων που στηρίζονταν από τους ιμπεριαλιστές.

Η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης έφερε νέα δεδομένα, ενισχύοντας τη μαχητικότητα των Κινέζων εργατών και οδηγώντας στη δημιουργία του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας. Το νεαρό ΚΚ, εξαιρετικά ολιγάρθιμο στην αρχή, γνώρισε ραγδαία ανάπτυξη στα μέσα της δεκαετίας του '20, μαζί με την άνοδο των αγώνων του κινέζικου προλεταριάτου.

Δυστυχώς, η άνοδος αυτή συνέπεσε με την επικράτηση του σταλινισμού στη Σοβιετι-

κή Ένωση. Η σταλινική γραφειοκρατία μισούσε θανάσιμα κάθε επαναστατικό κίνημα, καθώς η νίκη του θα υπονόμει την εξουσία της, που την είχε αποσπάσει από τους εργάτες. Τα συμφέροντά της εκφράστηκαν με τη θεωρία των σταδίων, που υποστήριζε ότι η επανάσταση στις υπανάπτυκτες χώρες έπρεπε να πραγματοποιηθεί σε δύο διακριτά στάδια, αστικοδημοκρατικό και σοσιαλιστικό. Στο πρώτο στάδιο, η εργατική τάξη χρειάζεται να συμμαχήσει όχι μόνο με τους φτωχούς αγρότες αλλά και την ντόπια βιομηχανική αστική τάξη ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Στην περίπτωση της Κίνας, τα παραπάνω μεταφράζονταν ως εξής: Το Κουόμιντανγκ δεν ήταν ένα αστικό κόμμα, αλλά ένα «μπλοκ τεσσάρων τάξεων» (εθνική αστική τάξη, αγρότες, μικροαστοί των πόλεων, προλεταριάτο) και ήταν το μόνο που μπορούσε να οδηγήσει στην πλήρη εκπλήρωση των αστικοδημοκρατικών καθηκόντων, την αναδιανομή της γης και την εθνική ανεξαρτησία. Έτσι, η ελεγχόμενη από τους σταλινικούς Κομμουνιστική Διεθνής επέβαλε στο ΚΚ Κίνας να διαλυθεί μέσα στο Κουόμιντανγκ. Οι ολέθριες συνέπειες αυτής της πολιτικής φάνηκαν τον Απρίλιο του 1927, όταν ο Τσανγκ Κάι Σεκ, ο νέος ηγέτης του Κουόμιντανγκ που μέχρι τότε εκθειαζόταν από τον Στάλιν ως «σύμμαχος», έπνιξε στο αίμα τους εργάτες της Σαγκάης και άλλων παραλιακών πόλεων και εξαπέλυσε τρομερές διώξεις ενάντια στο ΚΚ. Η τραγωδία αυτή ήταν μια οδυνηρή επιβεβαίωση της θεωρίας της διαρκούς επανάστασης του Τρότσκι: στην ιμπεριαλιστική εποχή η αστική τάξη στις εξαρτημένες χώρες έχει πάψει να παίζει οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο, αδυνατεί να ολοκληρώσει τα αστικοδημοκρατικά καθήκοντα, αντιτίθεται στη δίκαιη διανομή της γης (καθώς ο τσιφλικάς και ο τοκογλύφος της υπαίθρου και ο καπιταλιστής της πόλης είναι πολύ συχνά το ίδιο πρόσωπο) και φοβάται και μισεί πολύ περισσότερο το προλεταριάτο από ότι τους ιμπεριαλιστές.

Οι σταλινικοί δεν άντλησαν κανένα δίδαγμα από την καταστροφή του 1927 και προώθησαν νέα «συμμαχία» με τη λεγόμενη «αριστερή» πτέρυγα του Κουόμιντανγκ, που ήλεγχε ένα τμήμα της

νότιας Κίνας, αλλά στη συνέχεια στράφηκε και αυτή ενάντια στο ΚΚ, προτού τελικά υποταχθεί στον Τσανγκ. Στις αρχές της δεκαετίας του '30, η εφαρμογή της τυχοδιωκτικής σταλινικής πολιτικής της «τρίτης περιόδου» οδήγησε σε εξεγέρσεις χωρίς επαρκή προετοιμασία που γρήγορα πνίγηκαν στο αίμα (επαρχία Χουνάν, Καντόνα) και στη δημιουργία καρικατούρας σοβιέτ σε αγροτικές περιοχές της νοτιοανατολικής Κίνας. Μέσα από τους άτυχους αυτούς αγώνες αναδείχθηκε μια νέα γενιά στελεχών, με επικεφαλής τον Μάο Τσετούνγκ, που άρχισαν να αμφισβητούν πολλά σημεία της σταλινικής πολιτικής. Το 1933, ο στρατός του Τσανγκ Κάι Σεκ ξεκίνησε αποκλεισμό της περιοχής που ήλεγχε το «αγροτικό σοβιέτ». Το φθινόπωρο του 1934, ο Μάο, επικεφαλής 80.000 κομμουνιστών και αγροτών έσπασε τον αποκλεισμό ξεκινώντας την επική «Μεγάλη Πορεία», η οποία μετά από ένα χρόνο και με δεκάδες χιλιάδες θύματα από τις κακουχίες και τις επιθέσεις του Κουόμιντανγκ κατέληξε σε μια επαρχία της βορειοδυτικής Κίνας, όπου το ΚΚ εγκατέστησε τη νέα βάση του.

Ιαπωνική εισβολή και αντίσταση

Ήδη από το 1931, η Ιαπωνία είχε καταλάβει τη βορειοανατολική επαρχία της Μαντζουρίας. Παρόλα αυτά, η κινέζικη μπουρζουαζία, το κόμμα της και ο ηγέτης της Τσανγκ Κάι Σεκ εξακολουθούσαν να θεωρούν τους εργάτες και τους κομμουνιστές ως πιο επικίνδυνο εχθρό από τους Ιάπωνες. Το 1937, η Ιαπωνία με νέα επίθεση καταλαμβάνει τη βόρεια Κίνα και την ανατολική παραλιακή ζώνη, εξαπολύοντας τρομερές σφαγές. Η οδηγία του Στάλιν προς το ΚΚ Κίνας ήταν να σχηματίσει ενιαίο μέτωπο με το Κουόμιντανγκ και να διαλύσει τον αντάρτικο στρατό του μέσα στο στρατό του Τσανγκ. Το «μέτωπο» αυτό υπήρχε μόνο στα χαρτιά, καθώς ο Τσανγκ συνέχιζε τις επιθέσεις κατά των κομμουνιστών. Ευτυχώς για την τελική έκβαση της κινέζικης επανάστασης, ο Μάο αρνήθηκε να διαλύσει τις δυνάμεις του μέσα στον αστικό στρατό και με έξυπνη τακτική ανταρτοπόλεμου προκαλούσε μεγάλη φθορά στους Ιάπωνες. Παράλλη-

▲ Ο Μάο Τσε Τούνγκ ανακοινώνει τη δημιουργία της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (1/10/1949)

λα, κέρδιζε την εμπιστοσύνη των αγροτικών μαζών αποδεικνύοντας ότι οι κομμουνιστές βρίσκονται στην πρωτοπορία της πάλης ενάντια στον κατακτητή. Χάρη σ' αυτή τη σωστή πολιτική, η πολιτική και στρατιωτική βάση του ΚΚ διευρύνθηκε ραγδαία μέχρι το τέλος του πολέμου.

Κόκκινη νίκη

Μετά την παράδοση της Ιαπωνίας, οι Σοβιετικοί εισέβαλαν στη Μαντζουρία και αφού συνέτριψαν τα εκεί ιαπωνικά στρατεύματα παρέδωσαν τον οπλισμό των τελευταίων στους μαχητές του ΚΚ Κίνας. Έτσι, ο Μάο είχε πλέον αρκετά όπλα για να πολεμήσει για την εξουσία. Στη συνέχεια, αξιοποίησε την περίοδο της εκεχειρίας και των διαπραγματεύσεων με τον Τσανγκ και τους Αμερικανούς για να προετοιμάσει και να εκπαιδεύσει τις αγροτικές μάζες που είχαν εισρεύσει στις τάξεις του ΚΚ και του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού. Το 1946 οι συνομιλίες κατέρρευσαν και ο εμφύλιος πόλεμος ξεκίνησε και πάλι. Ο Στάλιν εννοούσε μια συμβιβαστική λύση και η βοήθεια που έστειλε στο ΚΚ Κίνας ήταν ελάχιστη, σε αντίθεση με την τεράστια οικονομική και στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ προς τον Τσανγκ. Το καθεστώς του Τσανγκ όμως βούλιαζε στη διαφθορά και είχε χάσει κάθε λαϊκή υποστήριξη, με αποτέλεσμα τη ραγδαία πτώση του ηθικού του στρατού του. Αντίθετα, ο Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός ενσάρκωνε τους πόθους των μαζών για μια άλλη κοινωνία και ενισχυόταν συνεχώς. Έχοντας εδραιώσει την κυριαρχία του στην ύπαιθρο, άρχισε να καταλαμβάνει μία μία τις πόλεις και μέχρι το τέ-

λος του 1949 η νίκη της κινέζικης επανάστασης είχε ολοκληρωθεί.

Θεωρία και πρακτική του μαοϊσμού

Ο Μάο ανέπτυξε τη θεωρία της λεγόμενης «Νέας Δημοκρατίας», ότι δηλαδή ήταν δυνατόν να υπάρξει ένα κράτος και ένας στρατός με διττό χαρακτήρα, εν μέρει αστικό και εν μέρει εργατικό. Οι μαοϊκοί ισχυρίζονταν αρχικά ότι η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας ήταν ένα τέτοιο κράτος, αλλά αργότερα αναθεώρησαν τη θέση τους και παραδέχτηκαν ότι ήταν δικτατορία του προλεταριάτου. Στην πραγματικότητα δηλαδή, παραδέχτηκαν ότι στην πράξη, αντίθετα με τη θεωρητική τους θέση, εφαρμόσαν τη θεωρία της διαρκούς επανάστασης, η οποία τελικά τους επέτρεψε να φτάσουν στη νίκη. Ο Μάο, διαφυλάσσοντας την πλήρη οργανωτική αυτονομία των δυνάμεών του, οικοδόμησε ένα κόμμα και ένα στρατό που έγιναν όργανα ανατροπής της αστικής κυριαρχίας. Ο ταξικός χαρακτήρας του κόμματος, του στρατού και του νέου κράτους δεν προσδιοριζόταν από την αγροτική κοινωνική καταγωγή της πλειοψηφίας των στρατιωτών, αλλά από τη φύση του μηχανισμού του ΚΚ Κίνας, που προερχόταν από το εργατικό κίνημα και είχε εργατικό χαρακτήρα.

Όμως, το ΚΚ Κίνας ήταν ήδη πριν την κατάληψη της εξουσίας πλήρως γραφειοκρατικοποιημένο. Ακόμα και μετά την κατάληψη των πόλεων, αρνήθηκε να στηριχθεί στην ελεύθερη αυτοοργάνωση του κινέζικου προλεταριάτου σε εργατικά συμβούλια, με αποτέλεσμα το νέο εργατικό κράτος να

ελέγχεται ασφυκτικά από έναν γραφειοκρατικό μηχανισμό. Ο Μάο αναγνώρισε, εν μέρει, αυτή την εξέλιξη και προσπάθησε να την ανατρέψει με την λεγόμενη Πολιτιστική Επανάσταση. Η τελευταία, παρά τα σκληρά κατασταλτικά μέτρα, ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία, καθώς δεν βασίστηκε στην αυτόνομη πρωτοβουλία των μαζών, και γρήγορα εξελίχθηκε σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ των αντιμαχόμενων μερίδων της γραφειοκρατίας.

Η εξωτερική πολιτική του Μάο δεν ήταν λιγότερο αποτυχημένη, καθώς, σε αντίθεση με το εσωτερικό, ακολούθησε τη λανθασμένη θεωρία της «Νέας Δημοκρατίας». Το μαοϊκό ΚΚ Ινδονησίας εφάρμοσε τη θεωρία αυτή σε σχέση με το αντιιμπεριαλιστικό, αλλά καθαρά αστικό καθεστώς του Σουκάρνο. Όπως επίσης καθαρά αστικός, και όχι βέβαια διττού χαρακτήρα, ήταν και ο ινδονησιακός στρατός, που το 1965 έπνιξε στο αίμα το εργατικό κίνημα της χώρας. Παράλληλα, η σύγκρουσή του με τη σοβιετική γραφειοκρατία οδήγησε το Μάο στην ολέθρια θεωρία των «Τριών Κόσμων» και του «σοσιαλιμπεριαλισμού», που τοποθετούσε τη Σοβιετική Ένωση στην ίδια μοίρα με τις ΗΠΑ και τους άλλους ιμπεριαλιστές και είχε ως αποτέλεσμα να υποστηρίζει η Κίνα αντιδραστικά καθεστώτα του Τρίτου Κόσμου, απλά και μόνο επειδή αντιτάσσονταν στη Σοβιετική Ένωση. Το 1979 η Κίνα στράφηκε ενάντια στη βιετναμέζικη επανάσταση, στηρίζοντας το αιμοσταγές καθεστώς του Πολ Ποτ στην Καμπότζη.

Μετά το θάνατο του Μάο το 1976, οι εσωκομματικές διμάχες ανέδειξαν νικήτρια τη μερίδα της γραφειοκρατίας που ευνοούσε τα ανοίγματα στην οικονομία της αγοράς, με επικεφαλής τον Ντενγκ Ξιαοπίνγκ. Η αποτυχία και της νέας πολιτικής οδήγησε στη λαϊκή εξέγερση της πλατείας Τιενανμέν, που πνίγηκε στο αίμα από το καθεστώς. Από τότε η γραφειοκρατία του ΚΚ Κίνας, διατηρώντας σε όλη της την έκταση την καταπίεση των λαϊκών μαζών, στοχεύει στην πλήρη παλινόρθωση του καπιταλισμού, τη συγκρότησή της σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη και την ανάδειξη της Κίνας σε νέα μεγάλη δύναμη στο παγκόσμιο καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σκηνικό. Όλα τα παραπάνω έχουν τεράστιο κόστος για το βιοτικό επίπεδο και τις ελευθερίες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Τα αναπόφευκτα νέα ξεσπάσματα της ταξικής πάλης στην Κίνα θα παίξουν καθοριστικό ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις στα επόμενα χρόνια.

Απάντηση σε ανακρίβειες

Στο περιοδικό *Σπάρτακος*, Νο 114-Ιούλιος 2014, υπάρχει ένα αρκετά εκτεταμένο άρθρο με τον τίτλο «Από τον Σπάρτακο στην ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, 80 χρόνια αγώνες», που επιμελήθηκε ο Κώστας Σκορδούλης. Σ' αυτό το άρθρο υπάρχουν αρκετές ανακρίβειες ή και παραλείψεις για την περίοδο μετά την Μεταπολίτευση, που ειλικρινά πιστεύουμε ότι μάλλον οφείλονται σε άγνοια, σε ελλιπή ή και κακή πληροφόρηση του σ. Κ. Σκορδούλη. Σ' αυτή την απάντηση δεν έχουμε σκοπό να μιλήσουμε για όλα που αφορούν την μεταπολιτευτική περίοδο της ΟΚΔΕ, όχι μόνο γιατί κάτι τέτοιο θα απαιτούσε παρά πολύ χώρο αλλά και τουλάχιστον μεγαλύτερη προσοχή, επιμέλεια κλπ. Έτσι θεωρούμε αναγκαίο αυτή τη στιγμή να απαντήσουμε συνοπτικά σε 4-5 κρίσιμα σημεία της μεταπολιτευτικής περιόδου της ΟΚΔΕ:

1. Η ίδρυση της ΟΚΔΕ τον Δεκέμβριο του 1974 δεν προήλθε από καμιά ενοποίηση του ΚΔΚΕ με την οργάνωση «Εργατική Δημοκρατία» που την εκπροσωπούσε ο Σωφρ. Παπαδόπουλος, όπως λέγεται στο άρθρο. Απλά στην ιδρυτική και 1^η συνδιάσκεψη της ΟΚΔΕ συμμετείχε ο Σωφρ. Παπαδόπουλος. Ούτε Π.Γ. εκλέχθηκε, απλά βγήκε μια «ηγετική» ομάδα που την αποτέλεσαν όσοι παραβρέθηκαν σ' αυτή τη συνδιάσκεψη/συνάντηση που ουσιαστικά ήταν όλη η οργάνωση. Ούτε τα μέλη της ήταν αυτά που αναφέρονται στο εν λόγω άρθρο, δηλαδή οι Σωκράτης, Μητάκης, Ελένη Οικονόμου (Αστερίου), Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Πάννης Φελέκης, Χρήστος Αναστασιάδης.

2. Ουσιαστικά δεν υπήρξε καμιά ενοποίηση της ΟΚΔΕ με το ΚΕΜ (Κομμουνιστικό Επαναστατικό Μέτωπο) τον Μάη του 1977. Υπήρξε μια ωμή και απροκάλυπτη επέμβαση του εκπροσώπου της Ε. Γ της 4^{ης} Διεθνούς Λίβιο Μαϊτάν στα εσωτερικά πράγματα της ΟΚΔΕ με σκοπό την εκπαράθωση της ηγεσίας της που -για λόγους που δεν είναι του παρόντος- δεν της ήταν αρεστή. Ακριβώς αυτό το σημείο, που επιβεβαιώθηκε από τα όσα ευτράπελα και απαράδεκτα έγιναν στην «ενοποιητική» συνδιάσκεψη που, εκτός των άλλων, προδίκασαν τα θλιβερά φαινόμενα που επακολούθησαν και την αποσύνθεση της «πλειοψηφικής τάσης» που είχε κατασκευάσει/φαμπρικάρει ο εκπρόσωπος Λ. Μαϊτάν (μια σουπά «μειοψηφικών», «πλειοψηφικών», «μορνετικών» κ.λπ.) με αποκρύφωμα την αποχώρηση/εξαφάνιση εντελώς «ξαφνικά» 18-19 μελών της ΚΕ (δηλαδή το σύνολο) από τα 25 που είχε επιλεγεί να είναι ο αριθμός των μελών της. Η Μαρξιστική Προλεταριακή Τάση (ΜΠΤ) είχε αρνηθεί να εκπροσωπηθεί στην ΚΕ (οι «γαλαντόμοι» έκριναν ότι της αναλογούσαν 6 θέσεις στην ΚΕ, οι οποίες έμειναν κενές), σαν συνέχεια της απόσυρσης των ντοκουμέντων της από τη διαδικασία της συνδιάσκεψης. Εκείνη την εποχή η ΟΚΔΕ ήταν μια σχετικά μεγάλη οργάνωση με σημαντική προσφορά στο κίνημα, ενώ

το ΚΕΜ ήταν μια μικρή ομάδα που είχε δημιουργηθεί λίγους μήνες προηγούμενα. Η ενοποίηση με το ΚΕΜ δεν θα πρόσφερε, ακόμη και αν ήταν επιτυχής, πολλά πράγματα στην ΟΚΔΕ και στον ελληνικό τροτσκισμό. Σε κάθε περίπτωση οι πολύ μικρές πιθανότητες που υπήρχαν να επιτύχει η ενοποίηση -ή για να ακριβολογούμε η μικρή ενίσχυση της ΟΚΔΕ- «διαγράφηκαν» από τις ενέργειες της «πλειοψηφικής τάσης» και κυρίως του εκπροσώπου της Ε.Γ της Διεθνούς, δυστυχώς με σημαντικές απώλειες της Οργάνωσης αλλά όχι με καταστροφή της.

3. Είναι ανακρίβεια ότι μετά την «αποχώρηση/εξαφάνιση» των 18-19 μελών της «ΚΕ» ή της «πλειοψηφικής τάσης», όπως λέγεται στο σημείωμα του σ. Κώστα, η ΜΠΤ πλειοψηφούσε οριακά στην ΟΚΔΕ. Εκείνοι που απέμειναν στην οργάνωση (εκτός της ΜΠΤ και όσοι την ακολούθησαν στην σωτηρία/οικοδόμηση της ΟΚΔΕ, που συνολικά ήταν περίπου το 1/3 πριν την «ενοποίηση»), δεν αποτελούσαν απολύτως τίποτα πολιτικά αν όχι και αριθμητικά, όχι γιατί δεν άξιζαν ή δεν ήταν κάποιοι από αυτούς καλοί αγωνιστές, αλλά γιατί -ο καθένας μπορεί να το καταλάβει- ήταν τόσο τρομερό το χτύπημα που είχαν δεχτεί από την «αποχώρηση/εξαφάνιση» της «ηγεσίας», που είχαν χάσει εντελώς την εμπιστοσύνη τους στη ΟΚΔΕ και σε πολύ μεγάλο βαθμό στο κίνημα. Δυστυχώς σ' αυτή την απογοήτευση και σ' αυτές τις αποχωρήσεις, για ακόμη μια φορά, έχει τεράστια ευθύνη η Ε.Γ που αντι, βλέποντας αυτή την κατάσταση, να έρθει στην Ελλάδα για να βοηθήσει να αποφευχθεί η «εκ των πραγμάτων» διαλυτική κατάσταση, έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της (πχ. απόφαση δημιουργίας «ισότιμης επιτροπής» -με ποιους άραγε;- όταν ακόμη και αυτός που τους είχε εκπροσωπήσει στο γραφείο της ΕΓ με την επιστροφή του στην Ελλάδα αποχώρησε/εξαφανίστηκε, κάτι που πολιτιστικά νήπια θα μπορούσαν να καταλάβουν;), μαζί με ένα δυο ενεργούμενά τους στην Ελλάδα να καταστρέψουν το παν. Η Ε.Γ. θα έρθει στην Ελλάδα μετά από χρόνια, όταν η κατάσταση στο τμήμα είχε σταθεροποιηθεί και είχε αρχίσει και πάλι η ανάπτυξή του. Ο εκπρόσωπος που ήρθε ήταν αυστραλός, ο οποίος έμεινε έκπληκτος από την κατάσταση που βρήκε (υπάρχουν στην έκθεση που έκανε προς το γραφείο της Ε.Γ.), προφανώς επειδή του έλεγαν ότι στην Ελλάδα θα συναντούσε βαλκάνιους «κατσαπλιάδες».

4. Υπάρχει μια παράλειψη αρκετά σημαντική και αποκαλυπτική ταυτόχρονα στη μεταπολιτευτική πορεία της ΟΚΔΕ. Το 1982 η ΚΕ της ΟΚΔΕ αναλαμβάνει μια πρωτοβουλία, σύνεψης όλων των αγωνιστών που είχαν αποχωρήσει μετά την κρίση του 1978 (διάλυση και εξαφάνιση της «πλειοψηφικής τάσης»). Σ' αυτή την πρωτοβουλία ανταποκρίθηκαν πολλοί, ανάμεσα στους οποίους και μερικοί από τους νέους αγωνιστές που είχαν συμβάλει στην οικοδόμηση της ΟΚΔΕ μετά την

Μεταπολίτευση. Η προσπάθεια αυτή σαμποταρίστηκε με τον πιο κυνικό τρόπο, με αποτέλεσμα να απογοητευθούν κάποιοι καλοί αγωνιστές και μάλλον να απομακρυνθούν οριστικά από την ΟΚΔΕ αν όχι και από τον τροτσκισμό. Κάποιοι άλλοι θα ενταχθούν στην ΟΚΔΕ.

5. Είναι ανακρίβεια ότι όσοι διασπάστηκαν από την ΟΚΔΕ το Φθινόπωρο του 1986 ήταν η πλειοψηφία της οργάνωσης. Ποτέ δεν έγινε καμιά ψηφοφορία μέσα στην οργάνωση πάνω στα θέματα που είχαν προκαλέσει εκείνη την κρίση για να διαπιστωθεί ποια από τις δυο καταστάσεις που είχαν δημιουργηθεί ήταν πλειοψηφία ή μειοψηφία. Για την ιστορία αναφέρουμε ότι η μεγάλη πλειοψηφία της ΚΕ ήταν κατά της «άποψης» όσων αργότερα διέσπασαν την ΟΚΔΕ. Ό,τι δήθεν οι διασπαστές ήταν πλειοψηφία είναι ένας μύθος που κυκλοφορούσαν και κυκλοφορούν μερικοί από αυτούς και όσοι μαζί τους συγκρότησαν τον *Σπάρτακο*. Αυτό που είχαν επικαλεστεί τότε οι διασπαστές υπό την υψηλή καθοδήγηση της Εξελεγκτικής Επιτροπής (Ε.Ε), ήταν η παραβίαση του Καταστατικού της οργάνωσης στο αίτημά τους για έκτακτη «συνδιάσκεψη». Πράγματι, το Καταστατικό είχε «παραβιαστεί» από την ΚΕ, όχι βέβαια για να αποστερήσει από αυτούς κάποιο δικαίωμα που είχαν (το Καταστατικό το είχαν καταπατήσει με τον πιο βάνουσο τρόπο), αλλά για τη σωτηρία της ΟΚΔΕ, γιατί είναι βέβαιο ότι τα θέματα που είχαν προκαλέσει οι ίδιοι και τα «κουκούλωνε» η Ε.Ε. ήταν τόσο χυδαία που δεν μπορούσε να γίνει καμιά συνδιάσκεψη, γιατί απλούστατα θα αποχωρούσαν σχεδόν όλοι οι νέοι πολύ αξιόλογοι αγωνιστές και όχι μόνο, που είχαν στρατολογηθεί στην οργάνωση στην προηγούμενη 5ετία. Εκείνη την περίοδο η ΟΚΔΕ είχε ξεπεράσει την κρίση, ήταν και πάλι μια σημαντική οργάνωση με πολλούς νέους και νέες στις τάξεις της, καλή διάρθρωση και αρκετές επεμβάσεις.

Το να επικαλείται κάποιος την απόφαση του γραφείου της Ε.Γ. για την αναγνώριση του *Σπάρτακου* σαν τμήμα της Διεθνούς, μόνο γέλια και δάκρυα μπορεί να προκαλέσει. Όχι μόνο γιατί αυτό επιδίωκε για πολλά χρόνια αλλά και για έναν ακόμη λόγο. Ο εκπρόσωπος της Ε.Γ. της Διεθνούς με το «όνομα» Ζαμπέρ (ο γνωστός αραβολόγος «καθηγητής» Gilbert Achar, Ζιλμπέρ Ασκάρ, αργότερα, όπως ήταν επόμενο, έφυγε από τη Διεθνή) οργάνωσε όλες τις απαράδεκτες ενέργειες σε βάρος της ΟΚΔΕ, που δεν έχουν καμιά σχέση με το εργατικό και επαναστατικό/τροτσκιστικό κίνημα (λεπτομερής περιγραφή υπάρχει στο φύλλο της Εργατικής Πάλης Νο 101, Νοέμβρης 1986).

Ο Ένγκελς λέει ότι «η ιστορία δεν κάνει τίποτα», εννοώντας ότι απλά καταγράφει. Έτσι, λοιπόν, για τη καταγραφή, αυτοί που έφυγαν, πήγαν «εκεί που έφτυναν» για να ξαναφύγουν και πάλι και να «πάνε εκεί που έφτυναν»...

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

«Ψυχροπολεμική» συνέχεια, παρά την εκχειρία

■ Κώστας Δικαίος

Στις αρχές Σεπτεμβρίου υπογράφηκε στη Λευκορωσία συμφωνία εκχειρίας ανάμεσα στο Κίεβο και τους εκπροσώπους των πολιτοφυλακών του Ντονμπάς, που περιλαμβάνει 14 «σκαλοπάτια ειρήνευσης» και μακρές διαβουλεύσεις για το μελλοντικό μόνρφωμα της νοτιοανατολικής Ουκρανίας. Όμως, αν και μοιάζει η εκχειρία να τηρείται και, παρά τους βομβαρδισμούς, τα θύματα έχουν μειωθεί αισθητά, η συμφωνία καθόλου δεν είναι μια οριστική λύση.

Το ψυχροπολεμικό μπαράζ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή οξύνεται, με βάση και τις αποφάσεις του ΝΑΤΟ στην Ουαλία (βλ. σχετικό άρθρο), που σχεδιάζει πέντε νέες βάσεις σε Λετονία, Εσθονία, Πολωνία, Λιθουανία και Ρουμανία (γι' αυτό οι βαλτικές χώρες, η Πολωνία και ο Καναδάς έχουν ήδη ζητήσει την καταγγελία της συμφωνίας ΝΑΤΟ-Ρωσίας του 1997, προκειμένου ν' αυξηθεί η νατοϊκή παρουσία στην Ανατολική Ευρώπη). Το Βερολίνο φαίνεται ν' αντιδρά σε μια τέτοια άμεση εξέλιξη, ωστόσο ο σχεδιασμός προχωράει. Μέσα στον Σεπτέμβριο έγιναν δύο νατοϊκές ασκήσεις: (1) Στη Λετονία (τμήμα μιας μεγαλύτερης άσκησης στις βαλτικές χώρες, την Πολωνία και τη Γερμανία), με 2.000 άνδρες από 9 χώρες και την ονομασία «Σταθερό Ακόντιο 2», αποδεικνύοντας τη δέσμευση των ιμπεριαλιστών «να υπερασπιστούν τα κράτη-μέλη της Βαλτικής από την ρωσική επιθετικότητα». (2) Στη δυτική Ουκρανία (άσκηση "Rapid Trident"), με 1.300 στρατιώτες από 15 χώρες -εκ των οποίων 200 αμερικάνοι- υπό το επιχειρησιακό πρόσταγμα των ΗΠΑ.

Η Ε.Ε. πλήττεται σοβαρά απ' τη σύγκρουση με τη Ρωσία, οικονομικά και πολιτικά, ωστόσο ευθυγραμμίζεται με τις ΗΠΑ, όπως στο νέο γύρο αντιρωσικών κυρώσεων (αποφασίστηκαν τον Σεπτέμβριο). Παράλληλα, ακυρώθηκε προσωρινά ο αγωγός South Stream (παρά τις αντιρρήσεις Βουλγαρίας και Αυστρίας). Ασφαλώς οι επιπτώσεις θα φορτωθούν στους εργαζόμενους της Ε.Ε.!

Η ενεργειακή εξασφάλιση της Ε.Ε. αποτελεί σημαντική παράμετρο, ενώ οι ΗΠΑ πιέζουν για απεξάρτηση απ' τη Ρωσία. Επειδή ο αγωγός TAP απ' το Αζερμπαϊτζάν, όπως και τα ενεργειακά αποθέματα της Μεσογείου αποτελούν λύση μόνο μακροπρόθεσμα, οι ΗΠΑ πιέζουν για την αγορά σχιστολιθικού αερίου απ' τις ίδιες, που όμως είναι ασύμφορο οικονομικά και οικολογικά επιβλαβές. Ουσιαστικά, παρά το κόστος, η Ε.Ε. «σκύβει» στον παγκόσμιο χωροφύλακα, τις ΗΠΑ! Έτσι, μέσα στο Σε-

πτέμβριο ψηφίστηκε στην ουκρανική Βουλή και επικυρώθηκε στο Ερωκοινοβούλιο η συμφωνία σύνδεσης Ουκρανίας-Ε.Ε. (το οικονομικό σκέλος της έχει «παγώσει», βλ. παρακάτω).

Όλα αυτά, βέβαια, στα πλαίσια του παραληρήματος του Ομπάμα, που από την Εσθονία δήλωσε: «Η αμερικανική ηγεσία είναι η μόνη σταθερή σ' έναν αβέβαιο κόσμο. Μόνο η Αμερική έχει δυνατότητα και θέληση να κινητοποιήσει τον πλανήτη ενάντια στην τρομοκρατία... έχει συσπειρώσει όλο τον κόσμο ενάντια στη ρωσική επιθετικότητα»!

Πόντοι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό

Η Ρωσία προετοιμάζεται ν' αντιμετωπίσει την απομόνωσή της απ' τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Από το 2015 θα ισχύσει η Ευρασιατική Οικονομική Ένωση (σε πρώτη φάση: Ρωσία, Καζακστάν, Λευκορωσία), μια «γέφυρα» ανάμεσα στην Ευρώπη και την αναπτυσσόμενη Ασία. Η συμφωνία Κίνας-Ρωσίας για την προμήθεια φυσικού αερίου τα επόμενα 30 χρόνια (ύψους 400 δις δολ., με κατασκευή αγωγού 2.500 χλμ.) και τη δημιουργία κοινού οργανισμού αξιολόγησης πιστοληπτικής ικανότητας (στα πρότυπα των δυτικών), σηματοδοτούν περαιτέρω ανακατατάξεις, χαρακτηρισμένες «καρφιά στο φέρετρο της αμερικάνικης αυτοκρατορίας». Οι BRICS θα ξεπεράσουν σύντομα τις παραδοσιακές G6 και οι προσπάθειες περιθωριοποίησης της Ρωσίας (μοναδικής χώρας που μπορεί ν' αποτελέσει στρατιωτικό βραχίονα των BRICS, με την Κίνα να βρίσκεται αρκετά πίσω, αν και είναι ήδη δεύτερη παγκοσμίως σε εξοπλιστικές δαπάνες) εντείνουν τις τάσεις συσπείρωσής τους (βλ. σχετικό άρθρο για τη Σύνοδο της Σαγκάης). Τέλος, η Μόσχα ανακοίνωσε την επιτυχή δοκιμή του νέου υπερόπλου της, του διηπειρωτικού πυράνλου Bulava (δυνατότητα μεταφοράς 6-10 πυρηνικών κεφαλών και βεληνεκές 8.000 χλμ.!).

Το ρωσικό κατεστημένο (ολιγάρχες και επιτελείο Πούτιν) δεν επιθυμεί μια άμεση σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές, δεν είναι ικανό για μια τέτοια γενικευμένη σύγκρουση, δεν είναι όμως και διατεθειμένο να υποχωρεί χωρίς μάχη. Έτσι, υποστήριξε τους εξεγερμένους στο Ντονμπάς μέχρι του σημείου δημιουργίας ενός ντε φάκτο κρατικού μορφώματος, που δεν θα ανήκει στην Ουκρανία και θα διαπραγματεύεται απευθείας με τη Μόσχα (αν υποθέσουμε ότι αυτό σημαίνει το «ειδικό καθεστώς» της συμφωνίας εκχειρίας). Ωστόσο, πρόκειται για ένα προτεκτοράτο: μακριά ασφαλώς απ' το να ικανοποιεί τους αγωνιστές των πολιτοφυλακών, που ζητούν αυτοδιάθεση και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να διαμορφώσει ένα ελεγχόμενο πολιτικό επιτελείο στο Ντονμπάς, αν και αντιλαμβανόμενος το βάθος της ρήξης με το

Κίεβο μιλά για δημοκρατία της Νοβοροσσία (Νέα Ρωσία - ονομασία απ' τα τέλη του 18ου αιώνα για τη νοτιοανατολική Ουκρανία). Η Νοβοροσσία περιλαμβάνει και όλη την ακτογραμμή της Ουκρανίας μέχρι την Οδησό και την Υπερδνειστερία, επομένως αποτελεί απειλή για το Κίεβο ότι θα πρέπει να υπολογίζει και την απώλεια της Μαριούπολης!

Τέλος, το «πάγωμα» της Συμφωνίας Σύνδεσης με την Ε.Ε. αποτελεί έναν ακόμα διακηρυγμένο στόχο της Ρωσίας (αυτό είχε ζητήσει και ο Γιανούκοβιτς!), καθώς η ρωσική αγορά θα κατακλυζόταν από ευρωπαϊκά προϊόντα, που θα πέραναν στη Ρωσία ως «ουκρανικά», χωρίς δασμούς. Η ρωσική απειλή να επιβληθούν δασμοί στην Ουκρανία, αν εφαρμοστεί η συμφωνία, θα άλλαζε την ειδική εμπορική σχέση Ουκρανίας-Ρωσίας, φέρνοντας κατάρρευση της ουκρανικής οικονομίας. Γι' αυτό συμφώνησαν όλοι στο «πάγωμα»! Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, επομένως, κέρδισε πόντους, σέρνοντας τον Ποροσένκο σε διαπραγματεύσεις για τη Νοβοροσσία και ακυρώνοντας προς το παρόν τη Συμφωνία Σύνδεσης.

Ουκρανοί ολιγάρχες στην κόψη του ξυραφιού

Οι ουκρανοί ολιγάρχες και το πολιτικό τους επιτελείο στο Κίεβο φαίνονται διαιρεμένα. Ο Ποροσένκο, απ' την πίεση των εξελίξεων στο στρατιωτικό πεδίο όσο και στο οικονομικό (ο εμφύλιος γονάτισε το εμπόριο, με αποτέλεσμα ν' απαιτείται επιπλέον δανεισμός απ' το ΔΝΤ (πέραν του υφιστάμενου μνημονίου), η γρίβνα υποτιμήθηκε 40%, η ύφεση είναι στο 8-10% για φέτος, άρχισε μαζικό ξεπούλημα των κρατικών ομολόγων γιατί οι «επενδυτές» οσμίζονται αναδιάρθρωση του χρέους), υποχρεώθηκε στην υπογραφή εκχειρίας, αλλά δέχεται οξεία κριτική απ' τον πρωθυπουργό Πάτσενιουκ και το κόμμα της Τιμοσένκο, που ευθυγραμμίζονται με τις ΗΠΑ και τους φασίστες (Σβόμποντα, Δεξίος Τομέας).

Ο Πάτσενιουκ, ενόψει και των βουλευτικών εκλογών τον Οκτώβριο, χαρακτηρίζει τη Ρωσία «κράτος τρομοκράτη», προανήγγειλε την ανέγερση τείχους στη μεθόριο και την κατασκευή νέων πυρηνικών εγκαταστάσεων, προεξοφλώντας καθεστώς «ειδικού εταίρου Νο1» του ΝΑΤΟ!

Ο Ποροσένκο εκλιπαρεί για βοήθεια το ΝΑΤΟ και το ΔΝΤ. Η απόφαση για «ειδικό καθεστώς» στο Ντονμπάς κέρδισε με πολλές αρνητικές ψήφους στη Βουλή, πράγμα που κάνει αμφίβολη ακόμα και μια προσωρινή αναδίπλωση, όπως φαίνεται επιθυμεί ο Ποροσένκο.

Όπως και να 'χει, στρατιωτικά και πολιτικά το Κίεβο στηρίζεται όλο και περισσότερο στους φασίστες και τις συμμορίες τους, ειδικά γύρω απ' το Ντονμπάς (ιδιωτικοί στρατοί ολιγάρχων), ενώ σε όλη την κρατική διοίκηση έχουν διεισδύσει οι φασίστες, οπότε οποιαδήποτε πολιτική εξέλιξη θα πρέπει να έχει και την έγκρισή τους.

Κίνημα στο Ντόνμπας: κρίσιμη η κατάσταση

Το κίνημα στο Ντόνμπας (σε αντίθεση με την Κριμαία, όπου είχε καθαρά εθνικό περιεχόμενο), ξεκίνησε περιλαμβάνοντας αιτήματα αυτοδιάθεσης αλλά και κοινω-

νικά/πολιτικά αιτήματα (εθνικοποίηση της περιουσίας των ολιγάρχων, δημοκρατία κ.λπ.). Οι πολιτοφυλακές περιέλαβαν και αριστερούς αγωνιστές (με πιο σημαντική οργάνωση το Μπορότμπα) και μέλη του ΚΚ Ουκρανίας (έσπασαν απ' το κόμμα τους, γιατί δεν συμμετείχε στον ένοπλο αγώνα), ενώ πολλές ήταν οι αναφορές στην πρώην ΕΣΣΔ και στη σοβιετική δημοκρατία, αν και συχνά μπλέκονταν με την σταλινική ΕΣΣΔ και τον «Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο» (όπως είχε ονομάσει τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο Στάλιν). Ωστόσο, σιγά σιγά μάλλον κυριάρχησαν οι εθνικιστικές/θρησκευτικές τάσεις, όπως φαίνεται από την ηγεσία που αναδείχθηκε (μισθοφόροι και ρώσοι εθελοντές που οραματίζονται την ανασύσταση της τσαρικής Μεγάλης Ρωσίας, δηλώνοντας καθαρά ότι «δεν υπάρχει θέμα εθνικοποίησης... δεν έχουμε καμία σχέση με τους κομμουνιστές... σεβάμαστε τον νόμο για την ιδιωτική ιδιοκτησία»), απ' τα σύμβολα των δημοκρατιών του Ντόντσεκ και του Λουγκάνσκ (η πρώτη σημαία της Νοβοροσσία αποτελεί αντίγραφο του ρωσικού πολεμικού ναυτικού και η δεύτερη της τσαρικής σημαίας της περιόδου 1858-83), αλλά και απ' το σύνταγμα τους (περιλαμβάνει διατυπώσεις όπως «στόχος είναι η δημιουργία ενός κυρίαρχου και ανεξάρτητου κράτους, προσανατολισμένου προς την παλινόρθωση ενός ενιαίου χώρου κουλτούρας και πολιτισμού του ρωσικού κόσμου, πάνω στη βάση των κοινωνικών, θρησκευτικών, πολιτιστικών και ηθικών παραδοσιακών αξιών του, στην προοπτική της προσχώρησης στη Μεγάλη Ρωσία»). Είναι φανερό ότι οι αριστερές τάσεις έκαναν αρκετές παραχωρήσεις, στο όνομα της αντιμετώπισης των φασιστών του Κίεβου, της αυξανόμενης εισροής εθελοντών αλλά και της πολιτικής ομηρίας λόγω της αναγκαίας ρωσικής βοήθειας. Έτσι, χάθηκε εν μέρει η ευκαιρία να επεκταθεί το κίνημα στην υπόλοιπη Ουκρανία και απέκτησε περισσότερο χαρακτήρα εθνικοαπελευθερωτικό. Βέβαια, τίποτα δεν έχει κριθεί οριστικά. Υπάρχουν ισχυρές αντιπαράθεσεις στο εσωτερικό των λαϊκών δημοκρατιών, ενώ η Μόσχα προσπαθεί να μπλοκάρει οποιοδήποτε μικρές προοδευτικές αλλαγές. Τον Αύγουστο, η Ρωσία απομάκρυνε απ' την ηγεσία τους εθνικιστές και έβαλε ανθρώπους του παλιού κρατικού μηχανισμού του Γιανούκοβιτς. Ωστόσο ακόμα και αυτοί έχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ τους, που κυμαίνονται απ' την αποδοχή της εκχειρίας μέχρι την πλήρη άρνησή της! Παράλληλα, προσπαθεί να ελέγξει τις πολιτοφυλακές εντάσσοντάς τις στο νέο στρατό που θα δημιουργηθεί με βάση τη συμφωνία εκχειρίας.

Το επόμενο διάστημα θα φανεί αν το κίνημα των εργατών του Ντονμπάς θα μπορέσει ν' αυτήσει το βάρος του στις «λαϊκές δημοκρατίες». Γιατί είναι φανερό ότι η Νοβοροσσία δεν θα ξεφύγει τη μοίρα ενός προτεκτοράτου, αν δεν αναπτυχθεί μια ταξική πολιτική και οργάνωση στο εσωτερικό του κινήματος, που θα έχει σαν στόχο την κυβέρνηση του Κίεβου, την ήττα των φασιστών, την απομάκρυνση ΗΠΑ και Ε.Ε., την εθνικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας, τον εκδημοκρατισμό της πολιτικής ζωής στην κατεύθυνση της σοβιετικής δημοκρατίας.

Control of the Donbas region

